FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 535· CENA 75,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

OBRAČUN U KRIPL KRIKU

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★DOK HOLIDEJ★

535

Frenk Larami

OBRAČUN U KRIPL KRIKU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 535

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
M.A.P.

Naslov originala
Frank Laramy
CLASH AT THE CRIPPLE CREEK

Štampa: 26. XII 2018.
Tržište: 04. I 2019.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: M.A.P.
Naslov originala: Frank Laramy – CLASH AT THE CRIPPLE CREEK
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: MAP
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Otvaranje nove Najts Pik pruge bio je jedan od glavnih civilizacijskih događaja, ali i građevinskih poduhvata u drugoj polovini devetnaestog veka. Time je odzvonilo dugim i napornim dogonima stoke i velikim mukama stočara koji su savladavali mnoge teškoće kako bi doterali svoja grla na unosnija tržišta. U izgradnji pruge učestvovala je prava armija radnika najrazličitijih profila i najboljih inžinjera toga vremena. Ogromnim trudom svih njih nastala je saobraćajnica koja je skoro čitav vek bila poznata kao „najduža ruka" na svetu.

Svečano otvaranje praćeno velikim rodeom i drugim priredbama odigralo se u Oukdejlu, gradu u Teksasu poznatom kao „kaubojska prestonica". Pošto guverner Teksasa nije mogao da prisustvuje ovoj svečanosti, poslao je svog zamenika Klajva Njumana. Jedan od najiskusnijih rendžera iz posebne, specijalne grupe Hjuston Rajli, bio je određen da prati Njumana kao njegov lični čuvar i zaštitnik.

Rajli je malo znao o Njumanu. Čuo je jedino da ga je guverner, koji je inače bio odličan poznavalac ljudi, veoma cenio. Rendžeru se pak, činilo da je Njuman previše zatvoren jer je malo pričao i ponašao se prilično kruto. Zato je poželeo da se njegova dosadna misija što pre završi. Naime, kao čoveku od akcije, nekoliko dana u kojima je morao da poštuje strogi protokol i prati senatora u stopu, bili su mu prilično mučni. Tih dana je već nekoliko puta sa setom pomislio na svog prijatelja Doka Holideja koji je, kako je čuo, špartao negde duž meksičke granice. Znao je da Džordžijanac obilazi salune i kockarnice u koje su se slivali zlato i novac opljačkani u obema državama. Naravno, Rajli je znao da je Dok na taj način bežao od svoje nesrećne reputacije, ali i samog sebe. Kao da je odlascima u opasne i nesigurne krajeve izazivao sudbinu. U opasnostima i neprekidnom lutanju tražio je utehu za zlu kob koju mu je donela sopstvena slava.

Sam dan otvaranja i objave završetka gradnje bio je veoma „gust" – simbolično ukucavanje zlatnog eksera, gromoglasni govori raznih zvaničnika, veliki rodeo i druge manje priredbe.

Naravno, Rajli nije mnogo video od spektakla. Dužnost mu je bila da

prati senatora u stopu, probija se kroz gužvu i ni za trenutak ga ne ispušta iz vida.

– Kakav prokleti zadatak... – gunđao je rendžer dok je pratio Njumana i njegovog sekretara, mršavog i tihog poslovnog čoveka po imenu Porter. Pa dobro, pomislio je, sada je stvar skoro završena. Sutra će prvim vozom krenuti nazad, a to je već lakši deo posla. Nadao se da će sve biti u redu i on slobodan čim „ispruči" senatora na sigurno.

Kada su ušli u blistavo osvetljeno predvorje hotela „Golden", Klajv Njuman se, odvezujući kravatu, obratio Porteru – Čens, proveri da li hotelska posluga zna da treba da odnese moje kofere na stanicu. Znaš da krećemo ujutru. I sredi račun, molim te. Naravno, posebno im zahvali na pažnji jer su nam zaista ispunili sve želje – dodao je osmehujući se.

Inače, senator je bio dobrodržeći čovek za svoje godine: visok i prosed, prijatnog izgleda, sa dugim brkovima koji su mu davali ozbiljnost i lepo se slagali sa njegovom gustom, talasastom kosom.

– Odmah, senatore – odvratio je Porter spremno. – Da li će vam noćas trebati još nešto?

Njuman odmahnu glavom.

– Idi da se odmoriš, Čens. Videćemo se na stanici.

Porter je kratko klimnuo glavom i bez reči se udaljio.

Nekoliko trenutaka kasnije i senator i rendžer pošli su uz stepenice. Kada su došli do Njumanove sobe, on se iznenada okrete – Ovo je za vas bio dosadan zadatak, Hjustone?

Rajli se iznenađeno trže.

– Šta bi to trebalo da znači, senatore?

Njuman se široko osmehnu.

– To znači da vas puštam sa lanca. Od sada pa nadalje više nije potrebno da me čuvate.

– Ali... moj zadatak je da vas čuvam sve dok se vratite u Ostin. A to se još uvek nije desilo.

Njuman se uozbilji.

– Da li vam je guverner naredio da me slušate? – upitao je.

– Jeste. Ali, mislio je da...

– Mislio je baš to što je rekao! „Da slušate moja naređenja"! – Prekinuo ga je ljutito, a odmah zatim nastavio mnogo blaže. – Budući da sami nećete učiniti ništa kako bi se malo opustili i odmorili, lično vam naređujem da negde izađete i malo se zabavite! Jesam li bio jasan, Hjustone?

Rajli uzdahnu.

– Šta imate na umu, senatore? Ne, ne trudite se – dodao je kada je Njuman pokušao nešto da kaže. – Vidim vam po licu da ste nešto smislili. Doduše... nemam ništa protiv da posle svih ovih formalnih gnjavaža uzmete sebi neki trenutak slobode. Prilično sam iskusan i znam kada treba da isparim... Ipak moram biti negde u

blizini, senatore. To je nešto što se ne može izbeći.

Njuman lagano klimnu glavom.

– Tako nešto mogao sam očekivati. Savestan ste i ozbiljan čovek... Naravno, kako drugačije bi postali prvi među rendžerima? U redu, Hjustone, mislim da smo se razumeli. – dodao je i odmerio Rajlija sa osmehom...

– Šta kažete, da potražimo neko društvance lepšeg pola?

Rajli iznenađeno podiže obrve. Zaista nije očekivao da ga senator pozove u avanturu. Zato se nervozno promeškoljio.

– Ovaj... možda je vaš smisao za zabavu i provod drugačiji od mog, mister... Znate, pre nego što sam postao rendžer obavljao sam razne teške poslove i... kako da kažem, pravio sam priličnu gužvu na severozapadu. Zato volim da se zabavljam na svoj način.

Senator se srdačno osmehnu.

– Smatrate da bi vaš način zabavljanja mogao za mene biti suviše razuzdan i bučan?

Rendžer slegnu ramenima.

– Ne to, ali možda neprikladan.

Njuman se još uvek smešio.

– Grešite, Hjustone. Znate, pre nego što sam se bacio na politiku ja sam, između ostalog, bio i federalni šerif. Vredno sam radio i uočio da zakoni i policijska ovlašćenja mogu, u određenim uslovima, biti mnogo efikasniji i uspešniji. To sam javno izlagao i... počeli su da me slušaju. Verovatno sam pogodio prave stvari jer su me jednoga dana pozvali da govorim pred Kongresom. Bila je to velika stvar za jednog običnog federalnog šerifa koji se upravo vratio sa indijanske teritorije. To je bio prvi korak na lestvici koja me je odvela u politiku – dodao je i malo više se nagnuo prema Rajliju. – Dakle, razumeš kako se i sada osećam. Kao šerif posle teškog zadatka... Zato bih voleo da se opustim i odahnem.

Rajli se nakašlja – Ali, stvar je u tome što sada sebi ne možete dozvoliti takvu vrstu ludiranja, senatore. Čak i sada, kada je ovaj protokolarni deo završen, vi i dalje ostajete guvernerov predstavnik.

Njuman mahnu odvezanom kravatom.

– Ali ja neću izaći ovako, Hjustone! Kada navučem farmerice, kariranu košulju, natučem šešir na čelo i stavim opasač sa revolverom, retko ko će u meni prepoznati onog uštogljenog zvaničnika sa svečanosti. Šta kažete na to?

– Pa... to bi možda bilo i neko rešenje mada...

– Bez dileme, prijatelju. Ovaj grad je pun saluna koji su otvoreni celu noć, ali ima i drugih mesta za zabavu gde čovek može dobiti hranu, piće... ali i prijatno društvo. A ja čeznem za svim tim stvarima. Hoćete li da mi se pridružite?

– Izgleda da ću morati, zar ne?

– Pa, ako želite da obavite posao savesno i do kraja pazite na mene.

– U redu. Samo...

– I još nešto, Hjustone. Rekoste da imate dovoljno iskustva da znate kada treba da nestanete. Mogu li da računam na to?

Sada je Rajli morao da se osmehne i potapša senatora po ramenu.

II

Oukdejl je noću ostavljao utisak razuzdane varoši, naročito tih dana kada su se ulicama „valjale" gomile ljudi prisutnih zbog otvaranja nove železničke pruge, tako da je bio širom otvoren za sve, a gradski čelnici su savetovali šerifu i njegovim pomoćnicima da se udalje i intervenišu samo u najozbiljnijim situacijama.

Nešto kasnije Klajv Njuman i Hjuston Rajli su bili na ulicama zahuktalog grada. I naravno, kao što je rendžer predvideo, niko u čoveku obučenom u kaubojsko odelo nije mogao da prepozna elegantnog senatora sa tribina. Naravno, Rajliju nije trebalo mnogo da se uživi u novonastalu situaciju.

– Vaše dobro raspoloženje je zarazno, senatore – dobacio je Njumanu u pauzi između dva pića.

Senator se samo nasmejao i ponovo nazdravio. Sledio je drugi pa treći salun u kome je došlo do tuče. Naime, „raspušteni" senator se dobro dokačio sa nekim kaubojem ali se sjajno pokazao i sa nekoliko jakih udaraca ga „složio" na pod.

Njuman je posle ovoga još više živnuo i uskoro se uputio pravo u gradsku četvrt obeleženu crvenim fenjerima. Uskoro je preobučeni senator skrenuo u uličicu desno i ušao na kitnjasta, obojenim ogledalima ukrašena vrata iznad kojih je pisalo „Kuća madam Karter".

– Ostatak noći pripada samo meni, Hjustone – dobacio je senator svome pratiocu dok su prilazili bogato izrezbarenom šanku i grupi našminkanih i nasmejanih žena koje su im odmah krenule u susret.

Dok ga je grlila jedna plavuša u izazovnoj haljini, Rajli je neprimetno mahnuo senatoru koga je u tom trenutku jedna crvenokosa žena vodila prema sobama na spratu. Znao je da je došao trenutak o kome su ranije pričali, trenutak da se on izgubi. Još malo je uživao u plavušinim zagrljajima, a onda bez reči prihvatio njenu ruku.

III

Sledećeg dana, vratio se do kuće sa čudnim, neodređenim osećanjem ljutnje što je podlegao senatorovom pritisku i ostavio ga. Bio je perfekcionista u poslu i nije voleo da odstupa

od svojih principa. Sada se kajao što je senatora ostavio samog.

Čim je ušao u plišem tapacirani salon, ugledao je plavušu i pozvao je da dođe. Devojka, koja je pri prvom susretu bila više nego ljubazna, sada ga je odbila hladno i pod nekim smešnim izgovorom. Naravno, Rajli nije želeo da se pomiri s tim: uhvatio ju je za ruku i progunđao – O čemu se radi, mlada damo? I čemu to izbegavanje?

Nije ništa rekla već je pogledala u snagatora koji je sedeo u u uglu. On se istog trenutka podigao i krenuo prema rendžeru. No, iskusni Hjuston Rajli se okrenuo kao munja i brzo izvukao svoj veliki „menstoper", pištolj težak više od dva kilograma.

U prostoriji je zavladala tišina.

– Izađi napolje ili ću ne napuniti olovom, gorilo! Odmah! I da se nisi usudio da uđeš! Ti... – pokazao je na crnu nisku devojku pored sebe – odmah zaključaj vrata da ovoj gromadi ne bi ništa palo na pamet.

Devojka je ćutke poslušala i rendžer je odahnuo. Što se tiče plavuše po imenu Rouzi, ona je pokušala da se izvuče, bleda i preplašena pokušala je da zamakne iza vrata sakrivenih zavesom od damasta.

– Vrati se ovamo! – povika Rajli oštro.

Uplašena tonom njegovog glasa, devojka je zastala kao ukopana. Vidno drhteći, okrenula se i poslušno pošla nazad. U tom trenutku, iz zavesom zaklonjenog hodnika pojavila se lično madam Karter, a iza nje su se ukazala bleda lica nekoliko devojaka.

– Dođi ovamo, Karterova, i dovedi te tvoje lepojke! – naredio je Rajli.

Krupna žena odevena u dugu haljinu ukrašenu šljokicama napućila je usne i laganim korakom išla prema njemu. Sledilo ju je nekoliko oskudno obučenih devojaka. Nekoliko ljudi koji su se tu zatekli sa interesovanjem su posmatrali ceo prizor, a posebno Hjustona Rajlija koji nije ispuštao revolver iz ruke.

– Nisam raspoložen za igre – procedio je rendžer. – Svakako znate zašto sam ovde.

– Naravno da ne znam, kauboju – odvratila je madam Karter smešeći se iako joj je pogled bio hladan i neprijateljski. – Ako hoćete da se žalite... to jest, ako mislite da u prošle noći za vaš novac niste dobili ono što ste tražili, neće biti problema da se dogovorimo.

Rajli je ćutao i ispod oka odmeravao prefriganu vlasnicu bordela. Namerno ju je pustio da govori, jer je iz iskustva znao da krivac najčešće sam sebe uvuče u klopku.

– Zato nema potrebe da se tako ponašate – nastavila je madam Karter.

– Spustite taj ogromni pištolj, hoćete li? I kakvo vam je to oružje, pobogu? Nikada nisam videla ništa

slično. Znate, ja sam dama koja je naviknuta na druga oružja.

Svi sem Rajlija se nervozno nasmejaše.

– Ovo je moja rukotvorina – odvratio je kratko, s ponosom posmatrajući revolver koji je sam napravio, sa cilindrom od osam metaka i još jednom dodatom cevi šireg promera. Ćuteći je zategao obarač i lagano se osvrnuo po odaji ukrašenoj gipsanim i mermernim ukrasima. Na kraju mu se pogled zadržao na ogromnom kristalnom lusteru koji je na sjajnom metalnom lancu visio sa tavanice sa koje su se smešili naslikani „amori i nimfe".

Rendžer je ispod oka odmerio madam Karter i video da joj je sa lica nestalo lažnog osmeha. Hladno neprijateljstvo u njenim očima zamenio je strah.

Rajli se jedva primetno osmehnuo; dižući cev pištolja uvis učinio je nekoliko koraka nazad. Povukao je obarač i već sledećeg trena odaju je zatresao strahovit pucanj. Veliki luster se razbio u hiljadu komada, a žene su zavrištale i potrčale prema hodniku.

Rendžer ih je pustio da odu. Sve osim madam Karter. Hitro je prišao nekoliko koraka bliže i preprečio joj je put sa revolverom koji se još pušio u ruci. Prestravljena, žena je uplašeno ustuknula.

– Tek sam počeo, Karterova. Kuda ćeš?

Žena ga je pogledala razrogačenih očiju.

– Šta... Šta hoćete?

– Klajva Njumana.

Ona je nabrala obrve kao da se priseća.

– Onog senatora koji je otvorio novu prugu?

– Baš njega.

Odrečno je odmahnula glavom.

– On nije dolazio ovamo.

– Prestani da lažeš, madam. U džepu imam još punu šaku ovakvih metaka – dodao je, izbacio iz cevi ispaljenu čauru i ponovo stavio nov metak.

– Prošle večeri sam došao sa njim – kazao je gledajući je u oči. – Otišao je sa riđokosom koja je maločas bila ovde. Ja sam bio sa onom plavušom Rouzi. Mislio sam da sam na nju istavio dobar utisak i da se zbog toga nećkala da me pusti da odem. Kasnije sam razmišljao o tome i prisetio se da je nastojala da me zadrži tek pošto se u neko doba noći na vratima sobe začulo kucanje. Ona je dogovorila... Naravno, kada sam kasnije sve detaljno pretresao zaključio sam da joj je neko dao uputstvo da me zadrži.

– Ja... ne znam šta hoćete da kažete... – promucala je žena zbunjeno.

– Niko...

– Kako se zove riđokosa? – prekinuo je Rajli.

– Helen. Samo, ja...

– Dovedi je odmah ovamo! I požuri!

Ženi nije trebalo dva puta govoriti pošto je upereni revolver bio više nego ubedljiv. Okrenula se želeći da pođe, ali ju je Rajli uhvatio za mišicu.

– Pozovi je.

Glasom promuklim od uzbuđenja vlasnica bordela je pozvala devojku koja se pred njima pojavila za tili čas, bleda i drhteći od straha. Od pogleda na ogroman revolver u Rajlijevoj ruci njene zelene oči su uplašeno zasijale. Rendžer je odgurnuo krupno telo madam Karter u stranu i prišao devojci koja je stajala kao nema i zgrčena.

– Tražim Klajva Njumana. Sinoć je otišao sa tobom, video sam. Šta se desilo pošto si kucala kod Rouzi na vrata i rekla da me zadrži kod sebe.

Devojka je pokušala nešto da kaže, ali joj je donja usna zadrhtala. Ipak, u drugom pokušaju uspela je da procedi – Ja... ja nisam htela. Madam Karter mi je rekla...

Hjuston se munjevito okrenuo prema gazdarici i uhvatio ljutit pogled koji je dobacila riđokosoj devojci. Ništa ne govoreći, prišao joj je i prislonio revolver na grudi.

– Znao sam da si to bila ti. Dakle, nema više laži. Sada ćeš mi reći šta se desilo inače ćeš proći gore od lustera. Hm... neću te ubiti. Ali ovo opasno oružje razneće ti grudi i jedan deo lica a to je, priznaćeš, za ženu tvoga zanata prava katastrofa.

Strah je učinio svoje i punačka dama je počela da se trese. Micala je usnama ali nije uspela da kaže nijednu jedinu reč. Videvši u kakvom je stanju, devojka je bojažljivo počela – Došla je do mojih vrata i rekla da... da mu stavim kapi za uspavljivanje u piće i pozovem je čim zaspi. To sam učinila i posle toga otišla sam u svoju sobu. Tamo sam i ostala... Oh, uradila sam samo ono što mi jer naređeno, mister! Stvarno ne znam šta su uradili sa njim. Verujte, nisam ni najmanje kriva...

Rajli je klimnuo glavom i ponovo odmerio madam Karter. Žena je ovoga puta delovala pribranije.

– Dobro – kazala je obliznuvši usne – nemam nameru da budem ubijena zbog tog medveda od čoveka... niti želim da mi kuća bude demolirana. Kod mene je došao čovek koga su ljudi koji su bili sa njim zvali Trejs. Rekao je da je video čoveka koji je otišao sa Helen i kazao da mu nešto duguje. Dodao je da se radi o šali, a ne o ozbiljnoj stvari i zatražio da ga uspavam. Još je dodao da će on i njegovi ljudi odneti senatora na stanicu i skinuti mu odelo pa će ga putnici videti u donjem vešu.Tutnuo mi je sto dolara u ruku i... pristala sam. Nije mi izgledalo da u tome ima

nečeg lošeg, a sto dolara je prilično visoka...

– Znači tako... – prekide je Rajli nestrpljivo. – Naredio ti je da i mene zadržiš ovde?

Ona odmahnu glavom.

– Koliko znam, nije vas video. Ali na mene ste i bez toga ostavili utisak opasnog čoveka pa sam, ne želeći nerede, naredila Rouzi da vas zadrži kod sebe sve dok taj Trejs i njegovi ljudi ne odnesu vašeg prijatelja.

Rendžer je hladno odmeri.

– Hoću da znam nešto o tom Trejsu.

– Nisam ga nikada ranije videla. Mora biti da je došao u grad zbog proslave. Kao i mnogi drugi.

– Priseti se malo bolje – rekao je Rajli još jače joj prislonivši revolversku cev na grudi.

– Kada bolje razmislim... čini... mi se da je i ranije dolazio ovamo. Jednom ili dva puta... Gonio je stoku ili... ili je dovozio drvenu građu. Ne znam tačno... – okrenula se naglo prema devojci.

– Dolazio je jednom i kod tebe u sobu, zar ne?

Madam Karter iznenađeno zatrepta i širom otvori oči.

– Ja... ja ne znam. Mislim da je terao stoku. Sve što sam čula je da su ga zvali Trejs.

– Odakle je došao, vrag ga odneo?

Preplašena devojka slegnu ramenima.

– Mislim da je odnekud sa juga... – promrmlja madam Karter ispod oka posmatrajući revolver u Rajlijevoj ruci. – Mislim da je sa severa... iz Kolorada.

– Kripl Krik! – uzviknula je Helen piskavim, uzbuđenim glasom.

– Kripl Krik – ponovio je Rajli.

– Da. Sećam se da je jednom kada je bio pripit, više puta ponovio kako je šteta što nisam bila baš na tom mestu da ga vidim.

– Da li je rekao još nešto bliže?

– Ne. Zaspao je odmah posle toga, a kada se probudio nije znao ni kako se zovem.

Rajli glasno huknu.

– Za tebe bi bilo bolje da je ovo što si rekla tačno. I za tebe, madam – dodao je nešto strožije.

– Pomisli kako bi izgledala ova kuća kada bi od nje ostala samo gomila krhkotina i nagorelih greda.

Obe žene su se uplašeno zgrčile ne usuđujući ni da se pomere.

Rendžer lagano spusti pištolj i stavi ga u futrolu. Ne govoreći ništa, laganim korakom je izašao napolje.

IV

Sekretar Porter kao da se trudio da izazove sve vrste neprilika. Ponašao se skoro histerično, optuživao Rajlija za ležernost i nemarnost na poslu, tražio da se sačeka dolazak šerifa koji je bio negde van grada...

Rajli ga ošinu besnim pogledom.

– Hoćete se već jednom smiriti i prestati da paničarite, Portere? I sami znate da tako nećete ništa rešiti. I nije potrebno da mi držite predavanje jer znam kada svoj posao nisam obavio kako treba. A najmanje od svega mi je potrebna intervencija šerifa!

Na njegovo iznenađenje, Porter je pomirljivo klimnuo glavom.

– Izvini, Rajli... Znaš, ni ja nisam... nisam dobro obavio svoj posao. Trebalo je da se držim blizu senatora. I mene je namerno udaljio od sebe samo sa jednim ciljem, a to je da pobegne kontroli i zabavi se na svoj način...

Rajli klimnu glavom.

– Da, tako nekako. A sada sledeće pitanje: ko je Trejs? Da li ste ga nekada čuli da se izgovara to ime?

– Nikada. Znate li kako izgleda taj čovek?

– Koliko sam čuo, veoma je krupan, ima negde oko četrdeset godina, stočar. Po svemu sudeći, veoma opasan tip. Ne znam više ništa o njemu.

– Ne, sigurno ništa ne znam o takvoj osobi. Nego, šta mislite da preduzmemo, Rajli?

– Vi idite na voz kao što ste i planirali. Neka sve naizgled izgleda normalno. Putovanje traje nedelju dana, zar ne? Ako za to vreme ne nađem senatora mislim da ga nikada neću ni naći. Bar ne živog. U tom slučaju vi ćete obavestiti guvernera o svemu i reći šta smo zajednički saznali.

– Ali... šta ćete vi da preduzeti?

– Najpre ću poslati telegram jednom prijatelju i zamoliti da se nađemo u Kripl Kriku. Nadam se samo da nije otišao negde gde ga pošta ne može naći.

– Šta? Pa to znači da vi ni ne znate gde se on nalazi!

– Trenutno ne znam, ali ću saznati. On nije neka anonimna ličnost nego čova za koga je čulo svako dete. Radi se o Doku Holideju.

– Doku Holideju?! Čuo sam za njega. Hm... onda je bolje da ga pozovete što pre jer ćete zaista biti u nevolji ako ne pronađete senatora.

– I hoću. Pretpostavljam da ću tamo stići pre njega i da ću pre njegovog dolaska već nešto saznati. Zajedno ćemo tragati za senatorom i onim lupežom Trejsom.

Porter je duboko uzdahnuo i lagano klimnuo glavom.

– Dobro... Svim srcem se nadam da ćete naći senatora živog i zdravog.

– I ja se nadam. Što se vas tiče, požurite da ne zakasnite na voz.

Porter je još nekoliko trenutaka neodlučno stajao, a onda se okrenuo po sobi proveravajući da nešto nije zaboravljeno.

Odmah zatim Rajli je napisao telegram. Adresirao ga je na Dokovo ime i hotel „Alamo" u Ostinu.

„Što hitnije dođi na sastanak u Kripl Krik, Kolorado", napisao je. „Tamo ćemo se naći. Pozdrav, Rajli".

Znao je da je to za Holideja dovoljno i da će njegov stari drug reči „što hitnije" shvatiti na pravi način. Vraćajući se sa pošte razmišljao je o svemu što se dogodilo nadajući se da neće biti potrebno da bilo ko sazna o senatorovom nestanku. Jednostavno, verovao je da će za nedelju dana uspeti da ga nađe. Ako sve bude kako je zamislio i Njuman nađe za shodno, možda nekome i ispričaju sve o ovoj aferi.

Onda ga je nešto žacnulo, nešto što je potiskivao u dubini duše: samo pod uslovom da senatora nađe živog, zaključio je.

Jer, ovo je bio Divlji Zapad koji je u sebi nosio mnoga iznenađenja i životne tajne.

* * *

Put od Oukdejla nije bio dug, ali je bio naporan i težak. Kripl Krik, izgleda, nije bio baš omiljeno i rado posećeno mesto. Do njega nije postojala redovna linija diližanse, nego samo put kojim su stočari dogonili grla na pijacu. I sada je taj pravac bio zakrčen nepreglednim stadima goveda, pa je Rajli izabrao put kroz planine. Naime, računao je da se može osloniti na kartu u kojoj je pisalo da je „prilaz Kripl Kriku lak i prohodan".

Možde jeste lak i prohodan, ali za divlje koze... pomislio je rendžer. Jer, bila je to prava kozja staza i čoveku na konju bilo je strahovito teško da prođe tim gudurama. No, uložio je maksimalnu snagu i spretnost da bi savladao predeo nazvan „Veliko razvođe" i iscrpljen i umoran, ipak stigao u Kripl Krik.

Bilo bi divno ako je Holidej stigao i sada me čeka, pomislio je rendžer, približavajući se naselju.

No, kada je tog popodneva prozebao i ukočen ušao u jedini hotel u mestu saznao je da njegov prijatelj još nije stigao.

– Izvolite, gospodine? – upitao je simpatičan, mlađi čovek na recepciji. – Interesuje li vas još nešto? Mislim... još nešto pored obaveštenja o vašem prijatelju.

– Šta? – prenuo se Rajli iz zamišljenosti.

– Pa... hoćete li možda sobu? Ovo je jedini...

– Naravno– prekinuo je čoveka vrativši se u stvarnost – treba mi soba i još nekoliko obaveštenja.

– Za sobu ćemo lako – odvratio je ovaj okrećući se da uzme ključ sa drvene table na zidu iza njega. – Broj devet, pravo gore – dodao je i pokazao rukom u pravcu stepenica.

– Dolar i dvadeset pet centi za noć. U cenu su uključeni večera i doručak. Za ručak se morate snaći sami. Topla voda se plaća posebno. Ako

vam je potrebno još ćebadi, morate reći spremačici.

– U redu. Evo... dva dolara i pedeset centi... za dve noći unapred – kazao je uzimajući ključ. Namerno nije vratio nekoliko novčanica od pet dolara u džep primetivši portirov pohlepan pogled. – Obaveštenje koje tražim je jednostavno. Dakle, poznajete li nakoga u gradu ko se zove Trejs?

Čovek je u trenutku prebledeo i stegao šake u pesnice. Izgledalo je da se uznemirio, jer je u nekoliko navrata pogledao prema ulazu.

– Trejs? – ponovio je mehanički.

– Da li je to ime ili prezime?

– I jedno i drugo. U stvari, to je sve što znam.

Čovek je zadobovao prstima po pultu, jedva neprimetno grizući donju usnu. Pogled mu se ponovo zadržao na novcu u rendžerovoj ruci. – Ah, dovraga, to bi svako mogao da vam kaže. U stvari, čovek koga tražite je Trejs Tipins, moćni stočar iz okoline. Skoro sa svima je u zavadi.

– Da li je ovih dana išao u Oukdejl?

– Pričalo se da će ići na otvaranje nove pruge. Nisam upoznat da li je putovao ili nije.

– Tako dakle... To je sve?

– Pa, video sam da su se ovih dana njegovi ljudi muvali po gradu tako da se može zaključiti da je bio odsutan.

– Reklo bi se da je to onaj koji me interesuje. Gde mogu da ga nađem?

– Njegov ranč se zove „Dabl T" i nalazi se u okolnim brdima. Nešto preciznije bi mogli da vam kažu oni u salunu. Kod njih stalno dolaze ljudi sa ranča, znate već kako je to...

– Dobro, raspitaću se.

– I još nešto, mister. Čuvajte se...

– Zašto?

– Zato što je uz njega velika horda nevaljalaca spremnih na sve.

– Znam. Ipak, hvala na upozorenju – odvratio je Rajli, a onda iz svežnja izvukao nekoliko novčanica i pružio ih svom sagovorniku.

Čovek je začuđeno žmirnuo, a onda podigao glavu želeći da zahvali neobičnom gostu. No, on je već uzeo svoju putnu torbu i krenuo na sprat. Negde na polovini stepenica je zastao i okrenuo se.

– Pošaljite mi tople vode, amigo – nasmejao se i šeretski nastavio.

– To možete naplatiti od ovog vanrednog dodatka koji ste dobili.

Čovek je ćutke klimnuo glavom, a onda pozvao nekoga po imenu Kileni.

Nešto kasnije neko je kratko pokucao. Rajli je otvorio vrata i ugledao visoku vitku Indijanku prelepih, crnih očiju. Devojka je kratko klimnula glavom, ćutke unela sedeću limenu kadu, namestila je u ugao, a odmah zatim donela i nekoliko vedara tople vode.

Čim je izašla, umorni rendžer se skinuo i ušao u kadu. Dodir sa toplom vodom izmamio mu je uzdah

blaženstva i on zadovoljnoi sklopi oči. Žmureći je uzeo parče sapuna i nasapunao vrat i ramena. Čuo je kako se otvaraju vrata i pomislio da je Kileni donela još vode. Zato je, ne osvrćući se, doviknuo – Hej, devojko! Hoćeš li prići i politi me po glavi? Nadam se da si donela...

Čuo je samo korake, a onda otvorio oči i ugledao kako se teško drveno vedro diže uvis. Sledećeg trenutka osetio je snažan udarac po glavi. Učinilo mu se da je svet oko njega eksplodirao i odmah zatim utonuo u tamu.

V

Kada je došao svesti Rajli nije mogao da odgonetne gde se nalazi. Ležao je opružen na nečem tvrdom, a svuda oko njega je vladao mrak. Iskustvo ga je naučilo da pokuša da se pomeri lagano, centimetar po centimetar, da bi se uverio da nije vezan ili okovan. Ali, to mu nije mnogo značilo jer je još uvek bio u nekoj vrsti polusna. Glava ga je strahovito bolela, u ušima mu zujalo; oči su ga pekle u dubini dok mu je nos bio zapušen. U ustima je osećao bljutav ukus prašine i miris stočne balege.

Jednom rečju, oko njega su vladali mrak i ledena hladnoća. Sva sreća da je na sebi još uvek imao debelu jaknu. Pokušao je da sedne, ali je odmah glasno jauknuo i zaneo se nazad stežući glavu obema rukama.

Pažljivo je oslušnuo. Ništa se nije desilo, niko nije utrčao unutra sa revolverom u ruci niti se, osim njegovog disanja, u blizini čuo bilo kakav šum. Ohrabren tom činjenicom počeo je da se seća svega. Prvo što je pomislio bilo je da ga je neko obukao, jer je mučki udaran u trenutku kada je bio u kadi. Znači, ljudi koji su ga doveli ovde želeli su ga živog. A to je moralo da ima neke veze sa nestankom senatora Klajva Njumana...

Iznenada se trgao jer se spolja začuo bat koraka, grebanje čizama o busenje trave, kloparanje šipke na vratima koje su pratili grubi muški glasovi. Onda su se vrata sa treskom otvorila i odaju je preplavila svetlost fenjera. Žmirkajući, video je da se nalazi u kolibi od balvana sa podom od grubo tesanih dasaka i malim prozorom zastrvenim nekom starom krpom.

Tek pošto je osmotrio prostor oko sebe, Rajli je pogledao u čoveka koji je držao fenjer. Kao pravi rendžer, odmah je u prepoznao jednog od ljudi koje je video u Kripl Kriku. Iza njega su se pojavila još dvojica koji su vukli nečije telo i sa treskom ga bacili na pod. Naravno, Rajli je odmah prepoznao senatorovu prosedu talasastu kosu i nehotice se trgao. Gotovo u istom trenutku čovek sa fenjerom mu je prišao vukući nogu umotanu u zavoje i stegnutu kožnim povezom. Prineo je fenjer rendžerovom licu i

podsmešljivo se iskezio shvativši da je zarobljenik došao svesti. Onda ga je uhvatio za jaknu i počeo da ga drmusa tamo amo da bi ga zatim besno bacio na pod.

Stegavši zube kako bi savladao bol u glavi, Rajli je za trenutak zažmurio. Znao je da mora da ostane pri svesti i što duže ne pokaže slabost. Polako je otvorio oči i ugledao četvrtog čoveka koji je u međuvremenu gotovo neprimećen ušao u odaju. Bio je snažno građen, surovog izgleda, zapuštene neobrijane brade i koščatog, vukolikog lica. Nosio je kožne rukavice pa je, ne skidajući ih, prišao snagatoru koji je maltretirao Rajlija i udario ga nadlanicom u bradu. Čovek je pokorno primio udarac i ćutke se izmakao u ugao.

– Ja sam Tipins – rekao je – a svi me zovu Trejs Tipins. Zabadao si nos u moje poslove i zato ćeš morati da trpiš ono što će te snaći.

– Šta sve ovo znači? – prevalio je Rajli preko usana.

– On će ti reći – odvratio je ovaj i pokazao na nepomično senatorovo telo.

– Znate li vi da sam ja rendžer i da predstavljam vlast guvernera Teksasa?

Tipins se isceri.

– Znamo sve o tebi, Rajli. Čuo sam o tvojoj puškarskoj veštini još kada si radio u Laramiju. Tada su te zvali Rajli „Kolt".

Rendžer ga je ćutke posmatrao i po licu mu se videlo da pokušava nečega da se priseti.

– Ne, nemoj se mučiti da me se setiš. Tada se nisam zvao Tipins.

– Navući ćete na sebe mnogo neprilika, mister. Niste nikako smeli da otmete mene i senatora.

– Ništa ti ne brini, druškane. Ovo je moje parče šume, moja teritorija! U ovom kraju imam mnogo zemlje i sam sam svoj gospodar.

Rendžer je prkosno digao glavu.

– Ništa vam to neće vredeti kada šerif sazna...

– Hmm da... postoji oblasni šerif koji ponekad navrati u Kripl Krik. Ali, taj je pametan i ne zadaje mi glavobolju. Razumeš li to, Rajli? Niko mene ne brine, pa ni taj tvoj guverner Teksasa. – dobacio je Trejs i hrapavo se nasmejao. – U stvari, ne plašim se ni samog predsednika!

Rekavši to, naklo se okrenuo i dao znak ljudima da pođu za njim. Rajli ih je posmatrao dok su izlazili i primetio da jedan od Trejsovih ljudi nosi njegov pištolj. Na vratima je Tipins zastao i uzeo fenjer iz ruke čoveka sa zavojem na nozi. Dok ga je spuštao na pod, oči su mu zlobno zasvetlucale.

– Da možete da vidite šta da radite – rekao je smešeći se okrutno, a onda se okrenuo i hitro izašao napolje.

Vrata su se sa treskom zatvorila i Rajli je čuo kako težak drveni šip

ulazi u ležište. Onda je jasan, ravnomeran bat koraka počeo da se udaljava. Još jednom je pažljivo oslušnuo: svi su hodali normalno što je značilo da je čovek sa povređenom nogom ostao da stražari pred vratima.

Pokušao je da se pomeri ali bol u glavi i dalje je bio strahovito jak. Ipak je stenjući dopuzao do fenjera i prineo ga bliže senatoru. Uvijen u prljavo ćebe, Klajv Njuman je disao duboko i ujednačeno. Prinevši fenjer bliže, razrogačenim očima je posmatrao tamne, krvave mrlje na pokrivaču. Lagano, trudeći se da jednom rukom drži fenjer, drugom je lagano podigao ćebe. U istom trenutku senatorovo telo se zgrčilo, a sa usana mu se oteo bolan, tužan uzdah. Rajli je odbacio ćebe u stranu i ugledavši prizor pred sobom uplašeno ustuknuo.

Naime, senator je ležao obnažen do pojasa dok su mu leđa bila prekrivena dubokim krvavim ožiljcima.

– Pobogu... Šta misli taj Tipins? – promrmljao je rendžer više za sebe i spustio fenjer.

– Da... mora da je lud – promucao je senator pokušavajući da se podigne.

Naravno, Rajli mu je ćutke pomogao, a onda od ćebeta i nekoliko starih džakova pokušao da napravi ležaj. Potom je smanjio plamen na fenjeru kako bi što duže imali osvetljenje. Ipak, hladnoća je učinila svoje pa su obojica pružili ruke ka žućkastoj svetlosti da bi makar malo osetili toplotu koja je zračila od stakla. Senator je sa čežnjom pogledao na svoju bačenu odeću. Iako je više od svega želeo da se obuče, leđa su mu bila toliko izranjavljena da na to, bar za sada, nije mogao ni da pomišlja. Bez mnogo priče Rajli mu je pregledao rane i previo ih što je bolje mogao. Odmah zatim vrata su se otvorila i neko im je doturio malo hladne, vodnjikave čorbe i lončić tople kafe. Popili su je u tišini, turobni i zamišljeni.

Senator je prvi progovorio – U Oukdejlu su mi dali neku drogu i uspavali me. U toku celog puta su me tukli i maltretirali. Čim smo stigli, Tipins je naredio da me svuku do pojasa, a zatim me je vezao za drvo i udario mi pedeset udaraca bičem od crne zmije. Taj čovek... sasvim je lud.

– Tu se slažem – klimnu Rajli glavom. – Poznati su mi takvi suludi tipovi. Prema onome što je rekao protiv mene nema ništa naročito, ali što se tiče vas, senatore... Takva mržnja mora da ima neki razlog.

Njuman klimnu glavom.

– U pravu ste, Hjustone. I znajte da ste ovde samo zato što ste me tražili. Oni momci koje ste videli pred hotelom saznali su od službenika sa recepcije da ste se raspitivali za Tipinsa. Računali su da će biti najbolje da vas dovedu ovamo jer im je je rečeno

da nekoga očekujete. Pretpostavili su da je u pitanju neki šerif...

– Ne, nije šerif. U pitanju je neko mnogo korisniji i pouzdaniji od svakog čuvara zakona.

Senator ga odmeri sa čuđenjem.

– Nije mi jasno ko bi to mogao da bude. Iskreno, ne znam nikog pouzdanijeg i boljeg od vas..

– Možda sada ne znate ali ćete se brzo uveriti da takav čova postoji. Zove se Dok Holidej.

– Dok Holidej? Poznati kockar i pustolov? Kakve on ima veze sa nama?

– Sa vama nema, ali ima sa mnom. Već mnogo puta mi je pomogao u teškim situacijama. On mi je dobar prijatelj i čovek koji ne zaboravlja učinjene usluge.

– Verujem – odvratio je Njuman obeshrabreno. – Ali, još uvek ne znam kako bi on mogao da nam pomogne. Po mom mišljenju više bi nam vredelo par dobrih rendžera.

– A, ne, tu se varate. Pre polaska iz Oukdejla poslao sam mu telegram. No, kasnije mi je palo na pamet da ga možda nije primio. Znam da se u poslednje vreme motao oko granice tako da nisam siguran da li je poruka stigla do njega.

Senator uzdahnu.

– Nadajmo se da ga je primio i da će doći. Ali, ne bi trebalo da čeka suviše dugo jer će inače naći samo naše leševe. Ne, nisam tačno rekao. Neće naći ništa što je ostalo od nas, baš ništa! Tipins će nas pobiti i našą tela baciti tamo gde nikada neće biti nađena.

Rajlijevo lice bilo je i dalje bezizražajno.

– Šta to Tipins ima protiv vas? – upitao je kratko.

– Kao što sam već rekao, ranije sam bio federalni šerif. Strpao sam ga u zatvor u Jumi sa presudom na dvadeset godina To se odigralo posle napada na logor u kome su mu pognula oba brata. Ja sam vodio tu operaciju...

Rendžer tiho zviznu.

– Znači u tome je stvar? U pitanju je prava osveta!

– Da. Ali ne samo to. Tipins je pravi sadista koji ne želi samo da uništi nepijatelja nego da ga pre toga muči do krajnjih granica. Uz to je surov i nemilosrdan. Čak i divljač ne ubija jednim hicem već gađa u noge samo da bi gledao kako se muče.

Rajli se za tren namršti, a onda mu se na licu pojavi izraz gađenja. No, nije rekao ništa već je i dalje slušao senatora koji je nastavio nešto tiše – Eto takav je čovek sa kojim imamo posla. Na nesreću, ispeo je da pobegne sa robije i uspešno umakne svim poterama. Svi njegovi saučesnicu su pohvatani, a on kao da je u zemlju propao...

– Sećam se toga... – odvrati rendžer zamišljeno. – Pričalo se da je to

bila najveća potera u istoriji Sjedinjenih Država.

– I bila je, ali rezultat je izostao. I možda više nikada ne bi ni čuo za Trejsa da nisam otišao u kuću madam Karter. Tamo me je video i, kakav je, nije mogao da odoli i ne iskoristi priliku koja mu se pružila. Uz to, bio je pripit što svakog čoveka čini agresivnijim.

Rajli se počeša po glavi.

– Dakle, u ozbiljnoj smo nevolji?

Senator uzdahnu.

– Žao mi je što ste zbog mene upali u sve to, Hjustone.

– No, šta sada možemo. Uhvatio nas je i, kao što vidimo, ne namerava brzo da nas likvidira. Evo, šalje nam kafu i malo hrane što znači da nam je pripremio nešto posebno. Ali, mi ne nameravamo da čekamo i vidimo šta je u pitanju.

Njuman se okrete oko sebe posmatrajući čvrste zidove od balvana.

– Ali... ne vidim nikakav izlaz, Hjustone. Čuo sam kada su napomenuli da je i tavanica zakovana, a na prozorima su drveni kapci. Vrata se zatvaraju spolja i dobro su zamandaljena.

– Gde je ova koliba? Da li je u sastavu Tipinsovog ranča?

– Ah, ne. Malo je udaljena od drugih zgrada na ranču i zavučena u šumu. Pretpostavljam da ju je Tipins namerno smestio ovamo, dobro skrivenu od radoznalih očiju.

– To nije dobro... – promrmljao je rendžer.

– Ne znam na šta mislite, Hjustone. Ali ako ciljate na zakon, on se ovde veoma slabo sprovodi. Očigledno je da je Tipins na ovim prostorima veoma moćan.

Rajli je ustao, uzeo fenjer i laganim korakom obišao prostoriju. Pod i tavanica nisu pružali nikakve šanse ni za pokušaj, baš kao što je senator rekao. Onda je prišao vratima i približio fenjer kako bi mogao što detaljnije da ih pregleda. Debele hrastove daske bile su prikucane za još deblje, ukrštene nosače. Iako se gvozdena kvaka mogla skinuti iznutra još uvek je ostajao težak drveni šip koji se otvarao samo spolja. Između dovratka i vrata postojao je samo mali prorez širok jedva dva santimetra kroz koji je duvao hladan vetar. Rajli je ustuknuo da izbegne njegov ledeni dodir, ali je onda, zanemarujući hladnoću, ponovo prišao i prislonio lice uz pukotinu.

Onda je za trenutak začuo korake na smrznutoj zemlji. Ubrzo su i oni utihnuli.

– Dobro si se setio da dođeš, Nokse – čulo se stražarevo gunđanje..

– Noge su mi se smrzle.

– Prestani da cmizdriš. Trejs je rekao čuvaru da ti spremi neko toplo jelo. Zato idi do kuhinje da nešto prezalogajiš umesto što stojiš ovde i žališ se na zimu.

Začulo se mrmljanje i odmah zatim šum šepavih koraka koji se udaljavao. – Hej, Sajlase! – čuo se glas onoga koga su maločas nazvali Noks. – Trejs je otišao u grad i rekao da u ponoć zameniš Čarlija na straži! – doviknuo je glas, a zatim se obesno nasmejao.

Rajli se vratio do mesta na kome je sedeo senator.

– Bar znamo da još uvek nije ponoć – kazao je. – Senatore... vi ste bili i izvan ove kolibe... Da li ste možda primetili kakave su šarke na vratima?

Njuman se stresao od hladnoće i privukao k sebi ćebe kojim je bio ogrnut.

– Šarke... ne sećam se da sam ih video.

Rendžer je razočarano uzdahnuo.

– Kroz mali prorez između vrata i dovratka nabrojao sam tri šarke... Pitam se od čega su jer nisam čuo škripanje kada su se vrata otvorila. A ne bih rekao da ih ovde redovno podmazuju.

Njuman se odjednom prenu.

– Tačno! To sam i sam primetio svaki put kada su ulazili i izlazili! Ipak... valjda su ih dobro podmazali.

– Ili su, možda, šarke od kože. U ovim zabačenim krajevima gde drveta ima u izobilju ljudi vrlo često za šarke na vratima i prozorima koriste kožu od starog sedla.

– Samo... koliko nam je to važno? – upita senator zbunjeno.

No, Rajli je već razmišljao o nečemu drugom.

– Čujte.. – pitao je dalje – kako radi šip? Da li je to greda koja se svaki put diže i ponovo spušta u gvozdeno ležište sa one strane vrata?

Njuman je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda odmahnuo glavom.

– Ne. Reza klizi u duboko ležište urezano u dovratak. Samo...

– Ako su šarke kožne... – prekinuo ga je rendžer sigurnim glasom – možemo se izvući odavde.

Njuman nabra obrve.

– Sada mi je jasno šta imate na umu. Mislite da šarke mogu da se preseku?

– Baš to, senatore.

– Ali... od toga nema ništa. Nemamo nikakav oštar predmet kojim bismo mogli da pokušamo.

Rajli klimnu glavom.

– Da, znam. Ono što nam treba je nož sa oštricom kao brijač dugačkom sedam, osam santimetara... kao na primer ovaj – kazao je i lagano pritisnuo jednu nitnu na kopči svog opasača. Odmah zatim metalna kopča se odvojila otkrivši dugačku dvoseklu oštricu smeštenu u posebnu navlaku sakrivenu na poleđini.

– Standardna oprema rendžera – dobacio je ugledavši senatorovo iznenađeno lice. – Ovaj komadić čelika me je već više puta izvukao iz

škripca. Uz malo sreće, to bi moglo da se ponovi i ovog puta.

– Ali, onaj prokleti Noks je na vratima! Ma koliko tiho radili sigurno će čuti zvuk struganja oštrice po suvoj koži.

– To je tačno – odvrati rendžer pribrano. – Ipak, čujete li kako napolju huči vetar? Ne verujem da će čuvar mrznuti stražnjicu na ovakvoj vetrometini. Sigurno je već potražio zaklon među drvećem i tamo će čučati sve dok mu ne dođe smena.

Prvi put od kada se osvestio, senator se blago osmehnu. Šansa koja se pojavila kao da mu je zbrisala umor sa lica.

– Mislim da mi guverner nije mogao dati boljeg pratioca od vas, Rajli – rekao je posmatrajući ga pogledom punim nade.

VI

Već je počeo da pada sumrak kada je iz planinskog bespuća Dok uspeo da se probije do široke neravne staze koja je vijugala kroz šumu i vodila do Kripl Krika. Jahao je konja koga je iznajmio u Kolorado Springsu jer je njegov Mig nesrećno stao na rupu prerijskog zeca i zbog povrede morao da ostane u štali. Sa sobom je vodio i tovarnog konja sa namirnicama za nedelju dana.

Kripl Krik bio je smešten na padinama planinskog lanca, neposredno ispod linije do koje se prostirala šuma. Niko nije znao zašto je baš tu podignut, mada su neki starosedeoci pričali kako je bilo zamišljeno da se izgradi tobogan kojim bi se velika debla spuštala do grada i strugare. No, ni tobogan ni strugara nisu nikada sagrađeni i planovi su propali. Kasnije su došle kompanije za preradu drveta, ali su i one radile na principu koncesije i to samo povremeno, odnosno, kada bi dobile dovoljno veliku porudžbinu. Izgleda da niko nije imao dovoljno poverenja u budućnost Kripl Krika.

Holidej je čuo za čoveka koji se zvao Trejs Tipins koji je, kako se pričalo, držao sve u svojim rukama i praktično vladao gradom. Bio je u zavadi sa naseljenicima, svojim susedima, rančerima, sa kompanjonima... jednom rečju – sa svima. Svoju volju sprovodio je na jedini mogući njemu poznat način – revolverom. Uostalom, sam je bio uveren u to da je Kripl Krik njegov posed.

Iako se toplo obukao bilo mu je hladno. U stvari, nije računao da grad leži tako visoko, ali ga je ledeni planinski vetar naterao da odmah po dolasku u grad kupi zimsku odeću.

Topla žuta gradska svetla učinila su mu se kao dobrodošlica kada je sjahao pred zgradom na kojoj je krupnim slovima pisalo „Trgovina". Kupio je zimsko odelo i obukao ga u maloj odaji iza same radnje. Bio je

miran i ozbiljan kao i uvek, sa istim ledenim pogledom sivoplavih očiju koji je pozivao na opreznost.

Ali, to nisu svi mogli da uoče. Kada je izašao iz trgovine i zastao na ivici drvenog trotoara kako bi osmotrio ulicu, čovek koji je stajao malo dalje naslonjen na stub sa zanimanjem ga je pogledao. Bio je to jedan od lokalnih snagatora, čovek naviknut na hladnoću i obučen samo u košulju i prsluk. Stranac ga je strašno zanimao pa se i nehotice zlobno osmehnuo. Očigledno je nešto smišljao.

Holidej je nekoliko trenutaka posmatrao siluete zgrada zarobljene u večernju tminu. Naselje je ležalo razbacano po planinskoj padini, a visoki borovi kao da su izrastali iz kuća čiji prozori su žmirkali žućkastom svetlošću. Vazduh je mirisao na borovinu što je bilo privlačno i krajnje neobično za jedan stočarski grad.

– Izgleda da ovaj pod jaknom nosi uvijeno ćebe – dobacio je snagator, tobože se obraćajući svome prijatlju, bradonji u košulji koji je izašao iz senke.

Ovaj je izvadio pljosku iz džepa i dobro potegao.

– Mora da mu je hladno, slabiću! – zacerekao se, a onda namignuo pajtašu, hitro se nagnuo i viskijem polio rukav Dokove košulje. Trenutak kasnije, onaj u prsluku bacio je upaljeno drvce šibice u tom pravcu i jakna je buknula.

Iznenađen, Dok se zateturao u pokušaju da skine jaknu i baci je na pod. S druge strane, glasan smeh dvojice lupeža izmamio je posmatrače, to jest, one koji su uzlazili iz radnje i saluna preko puta.

Ne gledajući ni na koga, Dok je uspeo da skine jaknu i baci je na zemlju.

– Au, grom i pakao! – uzviknuo je bradonja. – Pa njemu će sada biti hladno!

Drugi klimnu glavom.

– Hajde da ga još malo zagrejemo!

Rekavši to podigao je bocu sa viskijem želeći ponovo da polije stranca, ali je u trenu ustuknuo kada je u Holidejevoj ruci bljesnuo „linkoln". Istoga časa zaslepio ga je bljesak, a flaša koju je držao u ruci rasprsla se na stotine komadića. Siledžija je jauknuo i lica iskrivljenog od bola pogledao u ruku iz koje je curila krv.

Bradonja je glasno opsovao.

– Prokleti smrdljivče! Zar ne razumeš šalu?

– Kako da ne – odvratio je Dok hladno. – A vi? – dodao je i ponovo pritisnuo obarač. Čuo se i drugi pucanj, a bradonja je zaurlao i počeo da poskakuje na jednoj nozi pošto mu se metak zario u vrh čizme. Posle nekoliko nespretnih skokova je pao, a iz otvora na čizmi procureo je mlaz krvi.

Dok je sada stajao iznad njega, bez žurbe stavljajući novi metak u doboš.

– Videću da li ćeš se tako šaliti kada budeš šetao bez palca na nozi – kazao je Džordžijanac. – Sledeći put prosviraću ti lobanju zajedno sa šeširom.

Nasilnicu su slušali i tiho ječali. Tek sada su primetili neobičan i strahovito neprijatan strančev pogled.

Pošto se sve umirilo, Holidej dobaci – Dakle, dugujete mi novu jaknu koju sam upravo kupio i platio trideset dolara. Hoćete li da je platite?

Pajtaši se pogledaše. Nisu rekli ni reč ali uzrazi njihovih lica bili su dovoljno rečiti. Zatim je onaj u prsluku izvadio iz džepa novčanicu od deset dolara i ćutke je pružio. Drugi je s mukom prikupio sitniš...

– Samo dva dolara... – gotovo je zaječao. – Više nemam...

Dok klimnu glavom i okrete se prema ljudima koji su sve ćutke posmatrali.

– Do maločas ste bili ubeđeni da su ova dvojica izvela sa mnom dobru šalu, zar ne? A sada ćete morati da platite predstavu koju ste gledali. Hajde... hoću trideset dolara! Šta čekate? Brojaću do deset, a posle toga mnogi od vas će igrati kao ovaj ovde. Dakle...

Imao je svih trideset dolara pre nego što je izbrojao do šest. Ćutke se okrenuo i vratio u trgovinu gde ga je već čekao vlasnik sa jaknom u ruci. Kada je prišao tezgi, on mu je bez reči pomogao da se obuče.

Tišina praćena strahopoštovanjem dočekala ga je kada se ponovo našao na ulici. Ćutke je uzjahao konja, uzeo tovarnu životinju za uzde i uputio se prema hotelu.

– Trejsu se neće dopasti što su dvojica njegovih ljudi ovako ućutkana – dobaci jedan dugajlija posmatrajući neznanca koji se udaljavao.

– Sami su tražili – dobacio je neko iza njega. – Ipak, ne bih voleo da se nađem u koži tog čove.

Za to vreme Holidej je ušao u dugačko predvorje, klimnuo momku za recepcijom i prišao malom kaminu u kom je gorela vatra.

– Noćas je strašno hladno, zar ne, mister? Vazduh kao da je pun ledenih bodlji.

Dok se izveštačeno osmehnu.

– Tako nekako. Tamo odakle sam ja postoji poseban izraz za takvu hladnoću.

– Pretpostavljam da ste sa juga ili iz prerije. Ili se možda varam?

– I da i ne. Iz Džordžije.

Mladić se nekako čudno stresao i Dok shvati da je uplašen. Taj strah treba iskoristiti, pomislio je i lagano prišao pultu. Tobože nemarno je raskrilio krajeve jakne kako bi otkrio opasač sa nizom metaka. Zapazio je da se mladićev pogled zadržao na njegovom „linkolnu" sa drškom od slonovače.

– Imate li slobodnih soba?

– Izaberite koju hoćete – odvrati mladić pokazujući na tablu sa ključevima iza sebe. – Koliko ostajete?

– Ne znam. Ovde bi trebalo da se nađem sa nekim prijateljem.

Holidej je krajičkom oka primetio kako se njegov sagovornik trgao. Iako je već u sledećem trenutku pokušao da se nasmeši, nije mogao da sakrije lako podrhtavanje brade i opasno stisnute usne.

– Tako? – uspeo je da kaže. – Kako se zove taj vaš prijatelj?

– Hjuston Rajli.

Mladić je spustio pogled i naprasno počeo da sređuje papire na pultu.

– Taj još nije stigao – kazao je jedva čujno. – Bar ne u ovaj hotel koji je jedini u gradu. Jer, salun ima samo jednu prostoriju i sobu za vlasnika na spratu.

Holidej reši da ide do kraja.

– A šta je sa Klajvom Njumanom? – upitao je.

Recepciomar je tako snažno stegao pult da su mu prsti na rukama pobeleli. Trepnuo je iznenađeno nekoliko puta, a onda energično odmahnuo glavom.

– Niko sa tim imenom nije odseo u ovom hotelu. Nego... hoćete li da platite unapred, mister? Cena je dolar i dvadeset pet centi.

Holidej je izvadio novac i dalje ga netremice posmatrajući. Gledajući u neku tačku, mladić je izrecitovao napamet naučenu priču da se topla voda plaća posebno i sve ostalo što je obično govorio gostima.

Dok ga je učtivo prekinuo upitavši ga ko može da mu se pobrine za konje. Jedva dočekavši promenu teme, mladić je odvratio da će on učiniti sve što je potrebno, a onda glasno povikao – Kileni!

Kada se Indijanka pojavila rekao joj je da novi gost dobija sobu broj devet i dao joj ključ. Holidej je sačekao da krene, a on ćutke pošao za njom. Kada je zastala i otključala vrata sobe broj devet, on je iznenada upita – Jeste li čuli za čoveka po imenu Rajli, devojko?

Pogledala ga je očima crnim kao noć i odmahnula glavom.

– A za Klajva Njumana?

Ne skrećući pogled, Indijanka je ponovo odmahnula glavom.

– Želite li kupanje? Toplu vodu? – upitala je.

– Ne sada – odvratio je kratko.

– Možda kasnije. Pretpostavljam da vode uvek ima. Ipak, puno vam hvala.

– Recite mi samo kada hoćete i ja ću vas poslužiti – kazala je i gotovo nečujno se udaljila.

Dok ju je ispratio pogledom i ušao u sobu.

* * *

Kada se odmorio Holidej je izašao da procunja po gradu. Ulazeći u salun primetio je momka sa recepcije

kako se trčeći vraća prema hotelu. Za trenutak je zastao i ispratio ga pogledom, a onda ušao u toplu zagušljivu prostoriju u kojoj je bilo nekih desetak posetilaca

Dok je koračao prema baru unutra je vladala tišina. Ležernim pokretom naslonio se na glatku ploču šanka i posmatrao barmena koji je uporno brisao neku čašu praveći se da ga ne vidi.

– Brendi – rekao je stavljajući metalni novac na šank.

Barmen se sagnuo i odnekud izvadio flašu sa brendijem. Izvadio je čep zubima, nasuo piće u čašu, a potom zatvorio flašu isto kao i malopre.

Dok je tek tada primetio da čovek nema jednu ruku. Pružio je ruku i prineo čašu ustima, a zatim je na tren ispraznio. No, odmah zatim se neprijatno trgao je mu se učinilo kao da je u usta sasuo žeravicu.

– Sto mu gromova! Pa ovo je kao benzin!

Barmen je ravnodušno slegnuo ramenima i stavio novac sa šanka u jednu drvenu činiju. Bilo je očigledno da nije želeo da se raspravlja sa neznanim gostom.

U isto vreme sa sa svog mesta za stolom u uglu podigao čovek oštrih crta lica i crne, neobrijane brade. Hitro je prišao Doku i kucnuo ga po ramenu.

– Vi ste Holidej?

– Možda.

– Vi ste taj, to je sigurno. Tek ste dojahali iz Teksasa, a već ste postavili mnoga pitanja zbog kojih ljudi mogu imati neprilika. Sada se, opet, žalite na kvalitet brendija u ovom salunu. Hm... čini mi se da neko treba da vas nauči pristojnom ponašanju, Holideje.

Džordžijanac ga hladno odmeri.

– A vi ste taj koji daje lekcije, mister?

Čovek se turobno nasmešio.

– Ja sam Trejs Tipins. Ako odjašete iz grada do sutra uštedećete sebi mnoge nevolje – dodao je raširivši ruke. – Vidite, dopustićemo vam da se odmorite i ugrejete preko noći.

– Vaša milostinja mi nije potrebna – odbrusio je Dok bez oklevanja.

– I kakav je problem sa pitanjima koja sam postavljao? Samo sam se interesovao za svog prijatelja koga sam očekivao da ću ovde sresti. Zove se Hjuston Rajli.

Tipins se namršti.

– Rajli? Da li je to njegovo pravo ime? Dovraga, Stjuart, onaj momak sa recepcije je vas pogrešno čuo. Njemu se učinilo da ste rekli Smajli.

– Zar to ima neke veze?

– Kako da ne? Taj Smajli radi za kompaniju sa kojom sam u zavadi i gori je od svake bolesti. Nadzornik je drvoseča i čuli smo da je nedavno pozvao iz Teksasa izvestan broj probisveta... – odjednom je zaćutao i neprijatno se iskezio.

– Znate kako je to. Ceo grad je nespokojan kao da sedi na buretu baruta. I tako... kada ste zapitali za Smajlia, mladi Stjuart je pomislio da ste jedan od tih revolveraša. Zapravo... njemu se učinilo da ste rekli Smajli. No, pošto je u pitanju neki Rajli to je... sasvim druga priča.

– Drago mi je što to čujem.

– A... kako izgleda taj Rajli?

– Snažan, nižeg rasta...

– Nosi pištolj sa dve cevi i cilindrom velikim kao pivska krigla?

Dok je ćutke klimnuo glavom ne skidajući pogled sa Tipinsovog lica.

– Ah, da – tobože se prisetio ovaj.

– Pre dva dana je prošao ovuda.

– Prošao? Hoćete reći da se nije zadržao?

– Zaustavio se samo nakratko, samo toliko koliko mu je trebalo da kupi nešto namirnica. Baš sam bio ovde kada je svratio da popije piće. Napomenuo je da ide na sever, još severnije od krajeva gde se obavlja seča šume. Pokušali smo da mu objasnimo da je uvo doba opasno zalaziti u planine, jer su snežne oluje već počele, a mrazevi su izuzetno jaki. Tu su i lavine kao i duboke jaruge. Mnogi ljudi su viđeni kako odlaze u tom pravcu, ali se nijedan nije vratio. Zato onaj koji sada pođe na taj put mora poznavati svaku stazu, drvo i kamen.

Iskusni Dok ga je sumnjičavo pogledao ispod oka.

– Tako je bilo, Holideje – nastavio je Tipins, instiktivno osetivši da mu sagovornik baš mnogo ne veruje.

– Zato se nemojte iznenaditi ako vašeg prijatelja nikada više ne vidite.

– Nije ostavio nikakvu poruku za mene? – upita Holidej bezbojnim glasom.

Tipins se okrenuo prema barmenu – Lu?

Jednoruki je ravnodušno slegnuo ramenima.

– Hm... mislim da je pomenuo nešto kao... Da, da niko neće biti toliko lud da pođe za njim. Planira nešto da uradi sam...

– Nije poimenuo Klajva Njumana? – zapitao je Holidej.

Zavladala je kratka i neprijatna tišina.

– Ne, nije – promrmljao je barmen nerazgovetno – ali mi se to ime čini nekako poznato. Da li bi trebalo da znam tog čoveka?

– Možda. No, sada to nije važno. Pošto je Rajli otišao i nije ostavio nikakavu poruku, ja ću ujutro dići sidro i odjedriti.

– Ne morate se žuriti, mister. Jeste da je u početku bilo varnica. Ali samo dok nismo razjasnili stvar. Slobodno ostanite ovde, mada... zaista ne znam šta bi jedan stranac radio u ovom zabačenom planinskom kraju. No, bez obzira na to popijte nešto na naš račun i mirno spavajte, Holideje.

– Ne, hvala. Vaš brendi mi se ipak ne dopada..

– Za prijatelje imamo brendi iz druge boce – rekao je barmen, ali je Dok odmahnuo rukom.

– Dobro, nećemo vas prisiljavati – rekao je Tipins. – Žao mi je što je u početku došlo do nesporazuma, Holideje..

– Nije bilo nikakavog nesporazuma – odvratio je Dok mirno, a njegov dubok odlučan glas čuo se u svakom kutku prostorije. – Samo gomila laži... s tvoje strane.

Svi su ukočeno zastali. Ovako nešto niko nije očekivao, pa je u salunu zavladala apsolutna tišina u kojoj se zaista nije čuo nijedan jedini šum. Dva čoveka su se nekoliko trenutaka netremice posmatrali, kao zveri spremne da kidišu jedna na drugu.

Onda se Tipinsova ruka spustila na kuk, a šuštanje odeće koju je pomerio ličilo je na škripu zarđalog metala. Zatim se čovek vučjeg lica okrutno nasmešio otkrivajući bele, oštre zube ispod zategnutih usana..

– Pribojavao sam se da ćeš biti suviše pametan da nasedneš na moju priču – promrmljao je. – Ali sam računao da ćeš biti još pametniji i znati šta je za tebe dobro, Holideje. Dakle, mogao si da odjašeš živ i zdrav, a ovako... Bićeš odnet sa čizmama ispred sebe.

Još dok je govorio Trejs je dograbio flašu sa šanka i zavitlao je prema protivniku.

Dok se munjevito sagnuo i šakom druge ruke napravio polukružan zamah i pogodio rančera sa strane u vrat. Tipins se zateturao, ali nije ispustio flašu. Holidej je onda podigao nogu i čizmom pribio Trejsovu ruku za šank. Rančer je bolno zgrčio lice, oštro opsovao i ispustio flašu na pod. Staklo se razletelo u stotinu komadića i za trenutak okupiralo Trejsovu pažnju. I pre nego štro je uspeo da napadne, Dok mu je hitro priskočio, izvukao revolver iz futrole zadao mu nekoliko snažnih udaraca po glavi. Odmah zatim rančer se stenjući srušio na pod.

– Nećemo tako, mister. Za ovo bih imao pravo da te ubijem – izustio je pustolov i vratio revolver u futrolu.

Svi prisutni zapanjeno su posmatrali do tog trena neprikosnovenog Tipinsa Trejsa koji je poluošamućen sedeo na podu, izubijanog i krvavog lica.

U istom trenu, u savršenoj tišini Dok je začuo šum klizanja metala po koži i zatezanje federa na orozu pištolja. Munjevito se okrenuo i vadeći oružje u grupi ljudi ugledao čoveka koji mu je nišanio u leđa...

„Linkoln" u njegovoj ruci je planuo i od udara olovnog taneta čovek se trgao kao zategnuta opruga. Ljudi oko njega su se raspršili, a hitac koji

je padajući ispalio zabio se u pod. Kleknuo je na kolena i ponovo pokušao da podigne revolver, ali ga je drugi Dokov hitac oborio na leđa

Nesuđeni ubica se još jednom kratko trgao, a onda se njegovo telo zauvek umirilo.

Držeći u ruci oružje koje se još uvek dimilo, Holidej je napravio polukrug da bi ostalima dao do znanja da ih drži na nišanu. No, niko nije pokazivao želju da se maši revolvera. Pored Holidejevih nogu Tipins se s mukom podigao na laktove i pogledao u nepomično kaubojevo telo, a onda s mržnjom odmerio protivnika.

– Može se završiti na ovome, a možemo ići i dalje, Tipinse – kazao je Džordžijanac mirno. – Izaberi!

Ovaj je obrisao krv sa čela i lagano ustao. Holidej je sa uperenim revolverom pratio svaki njegov pokret. Trejs se zaljuljao, pridržao rukom za ivicu šanka i odmerio prisutne koji su sve bojažljivo posmatrali iz prikrajka.

– Samo recite jednu reč, mister Tipinse... – dobacio je kauboj surovog izgleda, primičući ruku dršci revolvera – i biće sređen. On je bio moj prijatelj – dodao je snagator pokazujući rukom prema nepomičnom telu koje je ležalo na podu.

Dokove sivoplave oči zasjaše hladnim sjajem.

– Ne računaj da ću vratiti kolt u futrolu da bih ti pružio poštenu šansu – dobacio je. – Imam prednost i nameravam da je zadržim. Ako hoćeš obračun onda potegni pištolj. I to odmah. Ne volim da živim u neizvesnosti.

Revolveraš se nekoliko trenutaka premišljao a onda odmahnuo glavom i podigao ruke dajući na znanje da odustaje.

– Ovaj put si pobedio, stranče – promrmljao je namrgođeno.

Dok jedva primetno klimnu glavom i upita Tipinsa – A ti? Da li si se odlučio?

Trejs nevoljno odvrati – Kao što Jang reče, ovaj put si pobedio, Holideje.

– U redu – procedio je Dok i držeći prisutne na oku, lagano izašao iz saluna. Gotovo je dotrčao do hotela, ušao u predvorje i prišao uplašenom Stjuartu koji kao da se skrivao iza pulta. Sa druge strane, na dnu stepenica, stojala je Indijanka sa naramkom opranog veša u rukama.

Ništa ne govoreći, Holidej se naslonio na glatku površinu recepcijskog pulta, izbacio iz magazina revolvera ispaljene čaure i na njihovo mesto stavio nove metke iz opasača.

Stjuart je u trenu prebledeo.

– Vi... vi ste pucali? – promucao je sa strahopoštovanjem.

Džordžijanac ga je hladno odmerio, rutinskim pokretom okrenuo pun cilindar i spustio oroz. A onda ga je iznenada ponovo otkočio i uperio oružje u zabezeknutog momka.

Indijanka je instinktivno kriknula.

– Suviše pričaš, mladi čoveče – rekao je glasom punim gorčine. – Bolje pripazi na jezik inače ti se može desiti da nastradaš. Jasno?

Stjuart je zatreptao i nekoliko puta žurno klimnuo glavom. Dok je još nekoliko trenutaka držao upren pištolj, a onda ga munjevitim pokretom vratio u futrolu.

– A sada razmisli šta ćeš da kažeš, mladiću? Hjuston Rajli je svraćao ovde, zar ne?

– Da... – odvratio je ovaj tiho. – Ali odjahao je pre dva dana.

– Zašto me lažeš?

Stjuart glasno huknu. Sa strahom je pogledao u svog sagovornika, a zatim prema salunu na drugoj strani ulice.

– Tipins je tako želeo... – promrmljao je najzad. – On... ubio bi me kada bi saznao da sam vam bilo šta rekao.

– A možda bih te ja ubio da nisi. A verovatno ću te ubiti ako mi ne kažeš sve što znaš... ili ako me lažeš. Gde je otišao Rajli?

– Negde u planinu.

– Zašto?

– Otkud bih ja to mogao da znam?

– Zašto? – ponovio je Dok glasnije.

Stjuart je uzdahnuo i obrisao čelo orošeno znojem.

– Ja... bojim se Tipinsa – prošaputao je nagnuvši se prema Holideju.

– U stvari, svi ga se boje jer je... sumanut. Ako ga neko ne spreči, sve će nas pobiti, počistiće ceo grad. Sa bandom koju ima to može da učini bez problema. Ne znam... možda bi ga čovek kao vi mogao onemogućiti. Zato... rizikovaću.

Dok je shvatao mladićev strah i strpljivo čekao da se ohrabri i nastavi.

– Rajli je bio ovde – nastavio je mladić pošto se pribrao. – Čim je stigao video ga je neko od Tipinsovih ljudi što nije neobično jer stranci retko zalaze ovamo. Njegovi ljudi su došli ovamo da se raspituju i ja... morao sam da im kažem da se gost raspitivao za njihovog gazdu.

– To mi već liči na istinu – dobacio je Džordžijanac.

– Kunem vam se da je tako. Potom su dvojica njegovih plaćenika uzela vedro vode od Indijanke i otišli u njegovu sobu. Izneli su ga onesvešćenog i samo delimično obučenog. Ovo je prava istina, mister, tako mi boga.

– Gde su odneli Rajlija? – upitao je Dok mrgodno.

– Pretpostavljam da su ga odneli na Tipinsov ranč „Dabl T" koji se nalazi negde u Sijeri, tačnije rečeno na severoistoku. Više ništa ne znam jer...

– Dobro, momče – prekinuo ga je Dok blago. – Ovo ti zaista neću zaboraviti. I budi bez brige. Ja ću se pobrinuti za Tipinsa.

Zadovoljan što je dobio kakve takve informacije, lagano se popeo na sprat. No čim je otvorio vrata znao je da nešto nije u redu. Kroz prozor je dopirao hladan vetar koji ga je upozorio na opasnost. Naime, znao je da je prozor bio zatvoren kada je izašao iz sobe. Zato je hitro kleknuo i mašio se kolta, ali nečije telo naglo je grunulo u njega i ponelo ga do zida. Pošto se vrata nisu sasvim zatvorila, pri slaboj svetlosti iz hodnika uspeo ja da vidi oštricu noža koja je sevnula prema njemu. Zato je odustao od revolvera i uhvatio napadača za članak ruke. Čim ga je stegao shvatio je da ima posla sa snažnim čovekom koji se već sledećeg trenutka svom snagom navalio na njega. Učinio je sve da ga odgurne od sebe, ali napadač je bio težak, a njegove ruke vlažne od znoja. Osim toga, snagator ga je kolenom pritiskao u trbuh i rebra.

Trenuci su prolazili i on je osećao kako mu se sečivo lagano i opasno približava. Onda je rešio da iskoristi šansu, jedinu koja mu se u tom trenutku ukazala. Zapeo je iz sve snage, a zatim naglo pustio napadačevu ruku koju je do tog trenutka čvrsto držao. Istovremeno je, dignuvši levo rame sa poda, izvio gornji deo tela pred smrtonosnom oštricom. Vrh noža je probio debeli rukav jakne i on je osetio oštar bol u trenutku kada je sečivo zaseklo mišicu. Ali, rizik se isplatio. Od siline zamaha vrh se zabio u pod i napadač je izgubio nekoliko dragocenih sekundi kako bi ga izvukao. U međuvremenu, Dok ga rukom udario po usnama, svalio ga na stranu i otkotrljavši se nekoliko koraka dočekao se na noge i pridigao baš u pravi čas da dočeka napadača koji se sa nožem u rukama ponovo ustremio prema njemu.

Udarac je pogodio ubicu koji se zateturao, ali je zamahnuti nož zviznuo kroz vazduh tražeći cilj. Dok je odskočio unazad i uzbegao ubod dok se napadač uspravio i ponovo nasrnuo, ovoga puta držeći nož visoko iznad glave.

No, ni Holidej se nije predavao. Uhvatio je napadača za grudi i povukao za sobom, a onda skupio svu snagu, savio noge i snažno ga odbacio. Ovaj je zaurlao od besa, ali je odmah zatim svom težino tresnuo o prozor. Sledilo je praskavo pucanje stakla, lomljenje drveta... i na kraju kratak, zaglušujući krik. Kao izbačen iz katapulta, napadač je izleteo kroz prozor i uz jedno muklo „tup" tresnuo na ulicu.

Dok je skočio i sa revolverom u ruci istrčao iz sobe. Preskačući po dve, tri stepenice proleteo je kroz predvorje i izjurio na ulicu gde je ležalo napadačevo telo. Vrhom čizme okrenuo je čoveka na leđa i odmah zaključio da je nesretnik slomio vrat. Bio je to Trejsov čovek koji je

hteo da puca u njega u salunu, ali se u poslednji čas predomislio.

Džordžijanac se osvrnuo oko sebe i kratko uzdahnuo ugledavši ljude koji su dolazili sa svih strana. Nije se iznenadio kada je među radoznalcima ugledao i Tipinsa, ali i mladića sa recepcije hotela. Zatim se sagnuo i dohvatio nož koji je ležao nedaleko od nepomičnog tela okrećući svetlost fenjera na raspareni rukav jakne obojen sada već sasušenom krvlju.

– Čekao me je u zasedi u mojoj sobi. Sa ovim – kazao je i pogledao u Tipinsa koji mu je upravo prišao.

– Samo da se zna – dodao je i bacio nož koji se zabio u zemlju, neposredno pored Tipinsove čizme.

Iznenađen, rančer je poskočio korak nazad, snažno zagrizao usnu i uputio Holideju ubitačan pogled.

– Šta hoćeš?

– On je bio tvoj čovek, Tipinse.

– Ubio si mu prijatelja – odvratio je rančer bez oklevanja. – Pretpostavljam da je hteo da se osveti.

– Pre bih rekao da je neko namerno želeo da se stvar ovako predstavi – odbrusio je Džordžijanac.

Trejs se iskezi.

– Nikada nećeš moći da dokažeš bilo šta drugo.

Holideju je bilo jasno da bilo kakva rasprava ne dolazi u obzir. Zato je vratio „linkoln" u futrolu, kratko klimnuo Stjuartu i bez reči se vratio u hotel.

Do ulaza ga je ispratilo mnogo iznenađenih i radoznalih pogleda.

Bar u jednom od njih mogla se jasno pročitati smrt.

VII

Zbog dugog, napornog pritiskanja i hladnoće Rajlijevi prsti bili su gotovo obamrli. Ledeni vetar duvao je kroz pukotinu između vrata i dovratka hladeći bakarnu dršku sečiva, pa se Rajliju činilo da u ruci drži komad leda. Uz to je stisak smanjio cirkulaciju krvi u prstima pa se osećaj hladnoće pretvorio u osećaj bola.

No, rendžer se na to nije obazirao. I dalje je uporno strugao kožne šarke, iako su ga prsti strahovito boleli. Uskoro je završio sa struganjem druge. Prva, donja, već naprsla od stalnog otvaranja i atmosferskih uticaja, bila je već polutrula tako da ju je veoma lako presekao.

Najviše problema imao je sa srednjom koja je, izgleda, bila od novije kože, malo uvijena i nekako tvrda. Tu je bilo dosta problema jer se nova oštrica često zaglavljivala, a kada je nastojao da je izvuče prouzvodila je glasan, škripav zvuk.

Posle svakog ovakvog cijuka, Rajli i senator su napeto osluškivali da li će čuti Noksove korake. Strepeli su da li će njihov čuvar nešto posumnjati i doći da proveri odakle ta neobična škripa. No, Noks se nije po-

javljivao što ime je odgovaralo: ili je bio suviše daleko, ili je jednostavno zaspao. A možda je bio samo malo manje obazriv. Bilo kako bilo, Rajli je nastavio da struže... Uskoro su mu prsti tako obamrli da gotovo nije osećao dodir.

Klajv Njuman je pokušao da pomogne i zameni Rajlija, ali mu nije uspelo. Bio je suviše slab. Osim toga, najobičniji pokreti ruku i ramena nanosili su mu oštar bol.

Rajli je posle nekog vremena prestao da radi, glasno huknuo i obrisao znoj sa čela. U kolibi je bilo strahovito hladno pa je prišao fenjeru i malo pojačao fitilj.

– Ako ćemo ostati bez svetlosti, onda je pametno da ovo što je preostalo iskoristimo na najbolji mogući način – rekao je. – I druga šarka je prerezana. Sa trećom će ići mnogo teže. A onda... Kada budem prerezao i nju može se desiti da cela vrata padnu napolje. Ako bi se to desilo buka bi opomenula Noksa i mi bi se našli na meti. Hm... ma gde da se nalazi, verovatno može da vidi kolibu i ulazna vrata.

– I šta ćemo da radimo?

– Da nađemo nešto što će sprečiti da vrata padnu i drugo... To će biti nešto teže, ali moramo namamiti Noksa ovamo.

– Ovde? – ponovio je senator iznenađeno.

– Da. Inače... moraću da uzmem vaše ćebe, senatore. Ako bih odsekao od njega nekoliko traka mogli bismo da napravimo konopac i privežemo vrata. Vi biste mogli da ih pričvrstite dok ja sečem. Mislite da ćete imati dovoljno snage?

Senator ga neodlučno odmeri.

– Nadam se da hoću.

– Mislim da neće biti teško.. Vetar duva sa spoljne strane i drži vrata priljubljena uza zid. Možda će i ono minimalno biti dovoljno.

– Pokušaću sve što je u mojoj moći – odvratio je Njuman ozbiljno.

– U redu, pristupamo poslu – kazao je rendžer uzimajući ćebe. Prvo je isekao trake, a zatim spojio nekoliko kaiševa u jedan duži, na isti način napravio i drugi, a zatim ih upleo i tako dobio primitivan, ali dosta jak konopac. Jedan njegov kraj je vezao za poprečnu gredu na vratima dok je drugi tutnuo senatoru u ruke. Kratko je uzdahnuo videći da konopac mlitavo visi iako se ranjenik trudio da ga održi zategnutog.

– Žao mi je, Hjustone – promrmljao je neraspoloženo.

– Ma... nema veze, senatore. Čuvajte snagu za važnije stvari. Kada izađemo napolje bukvalno će vam biti potreban svaki atom.

Njuman je klimnuo glavom i lagano, s mukom, počeo da navlači vunenu košulju uzdišući svaki put kada bi ga grubi šavovi zagrebali po

izranjavljenim leđima. Za to vreme Rajli je drugi kraj improvizovanog konopca vezao u čvor i zaglavio ga u maleni propust. Nadao se da će sve biti u redu, odnosno, da će konopac ostati dovoljno zategnut i izdržati težinu vrata. Bar onoliko dugo dok ne prereže šarke...

Samo, prethodno je trebao da završi sa gornjom, poslednjom i najtežom. Koža je bila oštra i tvrda i posle nekog vremena učinilo mu se učinilo da nije napredovao ni milimetar. Onda je oštrica prodrla kroz spoljni, stvrdnut sloj kože i počela da zaseca mekši, masniji deo. S nešto napora uspeo je da provuče prst i napipa donji deo kožne šarke. Procenio je da mu je ostalo još nešto više od santimetra i glasno huknuo da ugreje prste. Nastavio je da struže i kada se fenjer ugasio, uporan i odlučan, sve dok nožić nije skliznuo niz poslednju šarku.

Istog trenutka vrata su kliznula na prag i odškrinula se jedno dva – tri santimetra. Konopac od ćebeta bio je zategnut kao struna na gitari.

– Kako ide, senatore? – upitao je tiho.

– Snalazim se, Hjustone.

– U redu. Evo – rekao je pipajući u mraku. – Da li ste se obukli?

– Jesam nekako...

– Odmah ću vam pomoći da ustanete. Sada se držite uspravno – dodao je posle nekoliko trenutaka. – Pravite manje korake, lakše ćete održati ravnotežu. Kako se osećate?

– D..do..bro – promucao je Njuman slabim glasom dok je iskusni renžer bez premišljanja zaključio kako će im trebati mnogo sreće da se živi izvuku sa ranča „Dabl T".

Šta je tu je, pomislio je. Treba pokušati ostvariti plan jer druge mogućnosti ne postoje. Zato je prislonio usta na pukotinu između vrata i dovratnika i povikao – Hej! Hej, ti na straži! Zar ne čuješ da zovem upomoć? Senatoru nije dobro. Diše hrapavo i duboko i... izgleda da će umreti!

Rajli je oslušnuo. Nigde ništa osim snažnog i jasnog fijuka vetra.

Pokušao je ponovo trudeći se da ovoga puta bude još glasniji. Ponovo je sačekao neko vreme i već kada je izgubio nadu začuo je korake, a onda jasno grebanje po vratima...

To stražar diže šip, pomislio je, hitro dohvatio konopac i pokušao da ga preseče nožićem zatupljenim od struganja tvrde kože. Pritisnuo je što je jače mogao i uspeo da preseče improvizovani konopac; potom je jasno čuo kako su vrata kliznula još santimetar ili dva...

Stražar je primetio da se događa nešto neobično i ljutito opsovao.

Rajli je pustio konopac i svom snagom se bacio napred. Pod njegovom težinom vrata su se srušila napolje i njihov tresak je prigušio Noksov

krik bola. Bandit je podigao ruke pokušavajući da se zaštiti, ali vrata su se svom težinom sručila na njega. Posle prvog iznenađenja počeo je da viče, ali je Rajli priskočio sa nožem u rukama, oštro zamahnuo i pogodio Noksa u levu stranu grudi. Ovaj je samo kratko zakrkljao i zauvek se umirio.

Videvši da ga je savladao, Rajli je napregnuo svu snagu i odbacio vrata, a onda sa mrtvog stražara skinuo opasač i pripasao ga. Dodirnuvši dršku svog „menstopera" odmah se osetio sigurnije. Brzo je pretresao Noksa i u džepovima našao samo četiri metka. Ljutito je opsovao, strpao municiju u džep i vratio se u kolibu po Njumana.

– Idemo, senatore! – dobacio je uhvativši ga za ruke. – Zaboravite na bol. Sada moramo biti brzi i što pre se udaljiti odavde! Možda je neko čuo njegov krik.

Tek što je izustio poslednju reč, na otprilike dvadesetak metara udaljenosti začuo je glasan povik nekog čoveka koji je dolazio preko uzvišenja koje je delilo kolibu od zgrade ranča. Posle toga je prasnuo pucanj pa je rendžer podigao senatora i bukvalno ga odneo do šume. Onda se okrenuo i ugledao trojicu koja su sa revolverima u rukama trčeći dolazili preko uzvišenja. Duboko je udahnuo, povukao oroz svoga „diva" i čekao. Trenuci su prolazili i trojka je bila sve bliže i bliže. Pucali su nasumce i kuršumi su im zujali iznad glava kao komarci.

Kada je odlučio da je došao trenutak, pažljivo je povukao oroz i grmljavina metka velikog kalibra prolomila se kroz noćnu tišinu. Trenutak kasnije, dvojica napadača su pala na zemlju držeći se za nožne članke i urlajući od bolova. Uplašen, treći je pobegao nazad i zaklonio se iza uzvišenja.

Rajli je to iskoristio i krenuo dublje u šume. Posle nekoliko koraka naišao je na senatora koji je stajao naslonjen na jedno drvo i uzbuđeno dahtao.

– Hajdemo! – doviknuo je brzo, obuhvatio ga oko struka i povukao sa sobom. – Morate izdržati, senatore!

Posle pređenih stotinak metara začuli su iza sebe udaljeno zavijanje.

– Psi! – izustio je Njuman bez daha.

– Prokletstvo! – dobacio je rendžer, ali se nije zaustavio. Naprotiv, pokušao je da ubrza iako se senator naslonio na njega svom težinom da ga je gotovo nosio. Ipak, i dalje su napredovali, udarali u debla i kretali se napred, ni ne primećujući da se stalno penju.

Iskusni Rajli je shvatao u kakvoj su opasnosti. Psi će ih verovatno pre stići jer su kroz mračnu šumu mogli da se kreću brže nego konji. No, nisu smeli da odustanu: belina snežnih oblaka nošenih vetrom po-

magala im je da se snađu u tami i koliko – toliko shvate gde se nalaze. Iako teškom mukom, peli su se pravo uz strmu padinu ka vrhovima gde je prestajala linija šume.

– Još malo, senatore – pokušao je da ohrabri Njumana koji je ponovo posrnuo. – Nismo... nismo više daleko – dodao je zadihano, mada rastojanje koje su morali da pređu u ovim okolnostima nije imalo nikakav značaj. No, to je rekao namerno kako bi senator skupio svu snagu i nastavio.

Trenutak kasnije, psi koju su se nalazili nešto niže razigrano su zakevtali. Namirisali su trag, pomisli rendžer zabrinuto. Sada ih je već jasnije čuo, a mogao je da razazna i poneku izgovorenu reč. I nehotice je zadrhtao, svestan da će, pošto ih stignu, psi raskomadati za nekoliko minuta.

Pomisao na to dala mu je nadčovečansku snagu i on je ponovo podigao Klajva Njumana i nastavio da se penje. Padina je sada bila još strmija. Tlo je bilo pokriveno snegom, a sa svakim metrom koji bi prešli, beli pokrivač je bio sve dublji i dublji.

Sada je vazduh bio mnogo ređi, a hladnoća je „rezala" poput hladnog noža. U jednom trenutku Rajli je spustio senatora na smrznutu zemlju i huknuo u šake da se ugreje. Zatim je proverio da li mu kolt lako klizi iz futrole i pogledao naniže, u pravcu šume.

Kroz drveće, tačno na padini ispod njih videlo se neko kretanje, kao podrhtavanje svetlosti na vetru. Iako se naprezao, Rajli nije mogao da oceni daljinu. Psi su nervozno skičali i kevtali i njemu se za tren učini da su malo dalje nego nego pre nekoliko minuta. Čudno, pomislio je, trebalo bi da su bliže...

No, nije imao vremena da sada razmišlja o tome.

– Bilo bi najpametnije da potražimo neko skrovište koje će nam pružiti kakvu takvu zaštitu od hladnoće i... kuršuma – dobacio je, zabrinut što ima malo municije. Tu su bile četiri patrone koje je našao u stražarevim džepovima i nešto malo iz opasača. Što se tiče patrona sa sačmom, njih je nameravao da sačuva za pse u slučaju da jurnu u direktan napad.

– Hajdete, senatore – promrmljao je i uhvatio Klajva Njumana za ruku. – Možete li da hodate?

– Nekako...

– Moramo da krenemo. Biće sreća ako nađemo neko sklonište za noć – promrmljao je više za sebe.

Prvo je krenuo malo u stranu kako bi izbegao najjače nalete vetra, ali se odjednom predomisio i pošao direktno uz strminu, ka vunasto mekim oblacima punim snega. Hladnoća je bila realna i velika opasnost, ali sneg će verovatno zamesti njihove

tragove i bar privremeno ih sakriti od gonilaca. Osim toga, nije bilo drugog izlaza, odnosno pravca kojim bi mogli da krenu.

No, nije sve išlo kako je hrabri rendžer mislio. Iznenada se sa njihove leve strane začulo otegnuto zavijanje i on je skočio kao oparen.

– Dovraga... – progunđao je. – Nemoguće da su psi stigli već tako blizu jer.. jer se zavijanje čuje gotovo u istoj ravni.

A onda ih je ugledao i osetio kako ga u stomaku nešto pali i munjevito se penje uvis, sve do grla.

To nisu bili psi sa Tipinsovog ranča. Približavao im se čopor vukova, izgladnelih zveri iskeženih, oštrih zuba koje su se po svoj prilici spremale da ih napadnu.

VIII

Holidej nije nameravao da spava. Pazeći da ne pravi buku, preneo je svoje stvari iz sobe sa polomljenim prozorom u susednu sobu, nikome ništa ne govoreći. Uzeo je nekoliko ćebadi, zavio ih u rolnu i pokrio ih belim čaršavom, a onda još jednim ćebetom, tako da su ličili na čoveka u postelji. Kada je sve završio, kliznuo je tiho u hodnik i otvorivši na silu vrata susedne sobe, ušao unutra.

Posle svega što se desilo Džordžijanac je zaključio da ima osnova za obračun sa Tipinsom. Ipak, pretpostavljao je da će sada, kada se uverio da je on tvrd orah i da traga za Rajlijem i Njumanom, surovi rančer i gospodar grada otići odavde što pre, možda još noćas. A možda se desi i nešto drugo, nešto mnogo konkretnije: možda će Tipins poslati nekoga da ga ubije. I taj razvoj situacije je vrlo verovatan, zaključio je i zato je, iako u drugoj sobi, ostao da sedi u krevetu sa otkočenim revolverom u ruci.

Minuti su prolazili i on je zadremao. Onda se u jednom trenutku trgao, instinktivno skočio i u dva skoka se našao pored vrata. Da, bio je u pravu... čuo je jasne korake u hodniku koji su bili sve slabiji. Znači, neko je silazio, pomisli. Odmah zatim čuo je prigušene glasove u prizemlju, a onda frktanje konja ispred samog ulaza. Brzo je prišao prozoru, priljubio se uza zid i vrhom revolvera malo pomerio zavesu.

Da... Tipinsova banda je odlazila iz grada tiho i žurno kao da ih tera nevidljiva sila. Bila je mesečina i on je lepo mogao da vidi petoricu ljudi koji su, što su brže mogli, uzajahali konje i odjurili prema severu.

Ne čekajući ni trenutka, Dok je zgrabio bisage, sišao niz stepenice, pa kroz mračno predvorje, na ulicu. Konji su mu se nalazili u štali iza hotela što je bila dobra stvar jer nije morao da gubi nepotrebno vreme. No, znao je da nema smisla da se

zadržava oko tovarnog konja pa je u bisage potrpao onoliko konzervi i druge hrane koliko je u njih moglo da stane. Stavio je dodatnu kutiju metaka u džep jakne, osedlao mrkova i krenuo. Posle nekoliko minuta izjahao je iz grada i krenuo putem koji se peo uz planinu. Naravno, nije ni mislio da će po mraku moći da prati Tipinsa, ali je pretpostavljao da će banditi za sobom ostaviti dosta vidljiv trag koji će ga sutra odvesti na „Dabl T". A kada se nađe tamo moći će da osmotri situaciju i odluči šta da preduzme.

Posle pola sata jahanja oblaci su zaklonili mesec i Dok nešto ljutito promrmlja. Izgleda da nije imao sreće; da bi sa pristojne udaljenosti mogao da prati Tipinsovu bandu bila mu je potrebna mesečina.

Šta sada da radi? Morao je brzo da deluje ako nije želeo da ih izgubi. Istog trenutka primetio je sa desne strane puta siluetu nekog uzvišenog grebena i bez mnogo razmišljanja poterao mrkova uz padinu. Računao je da će sa uzvišenja lakše videti jahače i moći da oceni pravac kojim idu.

Dunuo je hladan vetar i on se nehotice stresao. Kada je stigao na vrh i poslednji delić meseca nestao je iza oblaka tako da nije mogao ništa da vidi. Osim toga, huk vetra sprečavao ga je da čuje topot kopita ili neki drugi šum.

Ne želeći da se izgubi u planini, pustio je mrkova da se vrati na glavni put. Jedino što je mogao bilo je da pronađe neko skrovito mesto zaštićeno od vetra i tamo dočeka jutro.. Nešto kasnije, posle pređene dve milje, slučajno je ugledao široku pljosnatu stenu koja kao da je izrasla na okomitoj strani brda. Pretpostavio je da se u blizini krije neka pećina i požurio. Kada je stigao gore otkrio je da nigde nema pećine, ali da se stena nadvija nad prostor od nekoliko kvadratnih metara, zaklonjen od vetra i „kao poručen" za logorovanje i odmor. Bez razmišljanja je sjahao, raširio ćebe po tepihu od suve paprati i borovih iglica i zapalio vatru u uglu. Sačekao je da se razgori, a onda legao i dobro se pokrio.

Zaspao je čim je sklopio oči.

* * *

Dok su gazili kroz dubok sneg rendžer je bio ubeđen da treba da se desi neko čudo pa da se izvuku. Mestimično su upadali u sneg do pojasa i veoma sporo napredovali. Osim toga, Njuman je bio toliko slab da ga je gotovo stalno nosio. Osećao je da nije daleko trenutak kada će ga savladati iscrpljenost i kada mu ogromna snaga volje više neće biti od pomoći.

Naravno, vukovi su ih pratili očekujući da se skupe u čopor i napad-

nu. Osećali su da su da je Njuman ranjen i jedva čekali da napadnu bespomoćnu žrtvu. Njihovo zavijanje ledilo je krv u žilama i neprestano podsećalo na to šta ih čeka. Naime, Rajli je znao da će, kada jedan pojuri napred i padne pogođen od njegovog metka, ostali naprosto pomahnitati od mirisa krvi.

S vremena na vreme, negde odole se čulo zavijanje pasa, ali znatno udaljenije nego ranije. Ne žele noćnu poteru, pomisli Rajli pretpostavljajući da su se Tipinsovi ljudi negde ulogorili i čekaju jutro da nastave.

Ali do tada verovatno neće ostati ništa od nas, zaključi rendžer sa gorčinom. Baš tada je jedan od vukova otegnuto zaurlao i on oseti kako mu se koža ježi. Stenjući od napora, podigao je poluonesvešćeno senatora na ramena nadajući se da će mu ruka biti sigurna kada bude prinuđen da pritisne oroz i puca na krvoločne zveri.

Zabrinuto je pogledao u nebo i nastavio dalje.

* * *

Bilo je suviše hladno i Dok Holidej se probudio pre nego što se zabeleo dan. Odmah je zapalio vatru kako bi spremio nešto za jelo i ugrejao se. Čim se vatra rasplamsala, spremio je doručak i stavio lonče sa vodom za kafu. I baš u trenutku kada je pružio ruku da uzme napitak koji je mamio svojim mirisom, lončić je eksplodirao kao raznet dinamitom.

Bacio se na zemlju vadeći pištolj i tek tada začuo praskav odjek puščanog hica koji je odzvanjao od planinskih litica. Priljubio se još više uz zemlju jer je logor zasulo još nekoliko kušuma koji su se pršteći odbijali od stena. Uplašen, konj je njisnuo i propeo se na zadnje noge: pokušavajući da ga izbegne, on se otkotrljao nekoliko metara dalje i u magnovenju ugledao oblačić dima iz napadačeve puške. Bilo je to negde na polovini litice, iznad okomite, glatke stene sa malim ispustom na vrhu.

Dobro izabrana pozicija, zaključio je shvativši da mora nešto da preduzme ako ne želi da ostane prikovan u mestu na kome se nalazio. Ponovo su zaprštali meci, ali se nije ni pomerio; morao je da sačeka dok napadač ne isprazni magacin i onda nešto učini.

I zaista, posle nekoliko trenutaka zavladala je tišina. Umesto da se vrati u zaklon, ustao je i lomeći žbunje pred sobom i preskačući stene, munjevito jurnuo uz padinu. Trčao je bez daha znajući da ne treba mnogo vremena kako bi se napunio magacin puške. Gotovo je preleteo iznad dve prepreke i ugledao kako se iza stena pomalja nečija glava zajedno sa puščanom cevi. U trku je ispružio ruku sa revolverom i nasumce ispalio dva

hica. Izvireli strelac je u trenu nestao u zaklonu, a odmah zatim ponovo se pojavio baš u trenutku kada je Holidej, preskočivši poslednju prepreku, zamahnuo revolverom. Pri udaru pištolja o puščanu cev, metal je snažno zazvonio i cev je odletela u stranu. Dokovo telo je grunulo u telo napadača i odbilo ga unazad. U padu je pritisnuo napadača i ovaj je muklo zastenjao.

Našavši se iznad nesuđenog ubice, Holidej mu je zabio koleno u stomak želeći da ga udari pištoljem po glavi. Ali iznenada je zastao jer je nepoznatom spao šešir i otkrio dugu kosu i lice Indijanke Kileni, spremačice iz hotela u Kripl Kriku.

Iznenađen ovim otkrićem, jednom rukom je pritisnuo, a drugom zamahnuo pištoljem kako bi svakog trenutka mogao zadati onesvešćujući udarac. No, mlada Indijanka se nije predavala: otimala se, udarala ga po grudima, a onda se rukom mašila za pojas. Karajičkom oka Dok je spazio bljesak čelika i bacio se u stranu kako bi izbegao udarac koji mu je tek malo zarezao čizmu. Već sledećeg trenutka drugom čizmom ju je „dohvatio" po podlaktici; devojka je glasno jauknula, a on je skočio, uhvatio je za ruku i munjevito je izvio. Iskrivivši lice od bola Kileni je ispustila nož.

Ne želeći ništa da rizikuje, Holidej ju je još uvek držao na nišanu. No, ostala je na istom mestu i nije ništa pokušavala. Samo se malo pridigla kako bi sela i posmatrala ga pogledom punim mržnje.

– Zašto si, dovraga, pucala na mene? – upitao je ljutito.

Devojka ga je ošinula oštrim pogledom ali je i dalje ćutala.

– Slušaj – dobacio je Dok nešto nervoznije. – Nemam vremena da se ovde zadržavam. Drug mi je ovde negde u planini i sam đavo zna u kakvoj je opasnosti. Ti možeš biti sa mnom ili protiv mene. Po onome što si učinila pretpostavljama da si na drugoj strani. Sada bih voleo da znam zašto.

Devojka se jedva primatno trgla ali je i dalje ćutala.

– Dobro – zaključio je Dok mirno. – Uzeću ti čizme i konja i pustiću te da se pešice vratiš u grad. Nemam nameru da gubim vreme sa tobom – dodao je i krenuo prema njoj.

– Noge će mi se smrznuti – kazala je uznemireno.

Holidej slegnu ramenima.

– Šta da ti radum? To je za mene mnogo bolje nego da dobijem metak u leđa. Ko zna šta bi se moglo desiti ako te ostavim pokretnu. Dakle, skidaj čizme! – dobacio je mahnuvši pištoljem.

– Pucala sam na vas zbog Stjuarta!

– Molim? – upita Dok iznenađeno. – Zbog hotelskog portira? Pa kakve je imam veze s tim?

Kileni stisnu usne.

– Pa... ubili ste ga pre nego što ste otišli iz grada!

Na Holidejevom licu moglo se pročitati zaprepašćenje.

– Ne, nisam to učinio! – uzviknuo je odmahujući glavom. – Žao mi je što je mladić stradao, ali sigurno mu je došao glave neko drugi. Poslednji put kada sam ga video bio je živ i zdrav. Bilo je to u predvorju, pre nego što je onaj čovek pokušao da me ubije kada sam ušao u sobu. Ah, da, video sam ga i posle, na ulici, u gomili koja se okupila oko leša... Jeste... tako je bilo. Časna reč, a ja reč ne dajem tek tako! – Dok je zastao i namrštio se kao da se priseća.

– Ali... čekaj malo. Kada sam kasnije zadremao nešto me je probudilo. Čuo sam korake na stepeništu. Neko je silazio, da... a nije dolazio gore kao što sam očekivao... Gde je bila njegova soba?

– Na vrhu stepeništa – odvratila je Kileni tiho. – Zaista ga niste ubili?

– Najiskrenije ti kažem da nisam. To su učinili Tipins i njegovi ljudi.

Devojka se zagleda u njegovo lice.

– Da... – rekla je više za sebe.

– Sigurno je tako. Vi ostavljate utisak časnog i poštenog čoveka. Samo, videla sam da ste bili ljuti na njega i posle toga otišli pa sam pomislila... Našla sam ga mrtvog na podu sobe. Neko mu je prerezao grkljan...

– Nož? Ne, to svakako nije moj stil. Ja koristim samo revolver, to je manje lično... A da li ti je Stjuart nešto značio?

Bezizraznog lica devojka je klimnula glavom. No, nije odgovorila na pitanje.

Dok ju je zamišljeno odmerio.

– Dobro. Ali ja ipak nemam vremena za gubljenje. Ako mi veruješ, pomozi mi da uhvatim ljude koji su ubili tvog muškarca. Znaš li put do ranča „Dabl T"?

– Znam.

– Da, da, ne sumnjam. A da li hoćeš da mi ga pokažeš?

Kileni je nekoliko trenutaka razmišljala, a onda klimnula glavom.

– Hoću pošto mislim da ste govorili istinu. Ako ste me lagali, ja ću to saznati i ubiti vas.

Holidej joj pokaza rukom da ustane.

– Hajdemo – dobacio je kratko.

IX

Trejs Tipins je nepomično sedeo u sedlu i hladno posmatrao kauboja koji je imao neprijatnu dužnost da mu saopšti da su Rajli i senator pobegli.

– Kako je došao do noža? – upitao je usiljenim glasom.

– Ne znam, Trejse... Kada su ga Sajlas i Noks doveli nije imao pri sebi ništa od oružja. Pretresli smo ga i...

– Gde su sada?

– Sajlas je pošao za njima i sada je... negde u planini. Poveo je i pse. Nas nekoliko je ostavio ovde da vas pričekamo i kažemo šta se dogodilo. Da... još nešto. Noks je mrtav. Udarac nožem pravo u srce.

Tipins stisnu usne u tanku liniju.

– Njegova sreća, inače bio bio itekako kažnjen. Koliko ima da su pobegli?

– Otkrili smo bekstvo negde posle ponoći. Pretpostavljam da nisu umakli mnogo pre toga.

– I Sajlas ih još nije uhvatio? – grmnuo je Tipins.

– Ovaj... – zamucao je kauboj – prošle noći duvao je izuzetno jak i hladan vetar. Na vrhovima je besnela snežna oluja i pretpostavljam da nije...

– Dobro, dobro – prekinuo ga je Trejs ponovo i podigavši glavu upravio pogled u daljinu.

– Nešto ćemo prezalogajiti, a onda krenuti gore. Hoću da mraka da ih vidim na ranču... žive ili mrtve. Dok mi doručkujemo vi nam pripremite odmorne konje jer put neće biti nimalo lak.

– Odmah, gazda – odvratio je kauboj sa olakšanjem, očigledno zadovoljan što Tipins nije iskalio svoj bes na njemu.

U međuvremenu, vlasnik ranča „Dabl T" se uputio prema zgradi. Bio je rešen da pretrese planinu uzduž i popreko, čak i da se i smrzne ako treba, ali da vrati senatora Hjustona Njumana ovamo i uživa u njegovoj laganoj smrti.

* * *

Čopor vukova se još uvek šunjao oko njih i Rajli je znao da je samo pitanje vremena kada će prvi prikupiti dovoljno hrabrosti i krenuti u napad.

Za tren su zastali da se odmore pored nekih stena koje su ih koliko toliko zaklanjale od vetra. Njuman je, skoro bez svesti, takoreći visio sa rendžerove leve ruke, a on je, pažnje podeljene između vukova koji su vrebali i bespomoćnog, polusvesnog senatora, šarao očima kroz pomrčinu ne bi li ugledao neki povoljan zaklon.

U jednom trenutku mu se učinilo da je našao ono što je želeo. Spustio je senatora na zemlju i oprezno prišao zaklonu od stena uvučenom u liticu i sa tri strane zaklonjenom od vetra. Iznad te niše nadnosila se dosta široka stena pločastog izgleda koja je kao neka prirodna nastrešnica zaklanjala ovaj prostor.

Okrenuo se da saopšti dobru vest senatoru i u istom trenutku ugledao sivkastu siluetu vuka koji mu se približavao. Potencijalni napadač nije ni zavijao ni režao, ali se nije ni prikradao. Jednostavno je mirno pri-

lazio žrtvi kao da nema čega da se plaši.

Oštro je povikao da ide i počeo da maše rukama da bi ga oterao; no, u istom času spazio je još nekoliko sivkastih silueta koje su se približavale čoveku na zemlji. Što se tiče senatora, on je s mukom pridigao da vidi šta se događa. Rajli je ugledao njegovo lice uokvireno bradom od snežnih kristala.

– Pazi na leđa! – jedva je progovorio nekako tuđim, promuklim glasom.

Rajli se u magnovenju okrenuo i ugledâo ispred sebe iskežene, zapenušene vučje čeljusti... Skočivši sa vrha „nadstrešnice" vuk je već leteo prema njemu. Ruka mu je munjevito krenula ka opasaču i već sledećeg trenutka teški revolver je grmnuo poput eksplozije i prigušio urlik smrtno pogođene zveri. Izrešetano telo životinje jedva da je palo na zemlju, a ostali su skočili na njega i za nekoliko trenutaka ga prosto raskomadali. Neko vreme posle pucnja čulo se samo njihovo režanje, krckanje kostiju u škljocanje zuba.

Za to vreme Rajli je ubio još jednu zver koja je doživela sličnu sudbinu. I dok su su životinje bile zauzete neočekivanim plenom, on je pritrčao Njumanu, podigao ga sa zemlje i preneo u zaklon između stena.

Kada su završili svoj krvavi pir, vukovi su, što je bilo veoma neuobičajeno, nestali u noćnoj tami. Još neko vreme moglo se čuti njihovo režanje, a onda je, strašno fijučući, vetar sa vrha planine doneo oblake snega i zaglušio svaki drugi šum. Naravno, iskusni Rajli je znao da su zveri tu, da nisu ništa zaboravile i da će se u jednom trenutku ponovo vratiti.

– Možda... možda su čuli pucnjeve – tiho je procedio Njuman.

– Znam, ali nisam imao izbora. Prema tome, šta je tu je – odvratio je rendžer osećajući kako mu krče creva. – Ipak ne verujem da su čuli: nalaze se negde ispod nas, a vetar duva u drugom pravcu. Da to nisam učinio... – zastao je zamišljeno – bili bi večera onim prokletim životinjama.

– Znam, Hjustone. I... zaista ti hvala. Spasao si mi život.

– Ne treba da mi zahvaljujete, senatore. Obaveza mi je da vas štitim.

– To jeste, ali... U svakom slučaju, učinio si mnogo više nego što ti je dužnost nalagala.

– Složiću se s tim kada vas odvedem u Ostin... živog i zdravog – odvratio je pokušavajući da prodre pogledom u tamu koja ih je okruživala.

Ali pred njihovim malim utočuštem nije se primećivalo nikakvo kretanje. Samo kovitlanje snega koji je i dalje padao bez prestanka. I urlanje vetra...

No, Rajli je znao da je ovaj mir kratkog daha. Ako su hteli da pobe-

gnu morali su što pre da se sklone sa te gole vrleti i spuste se do šume, a možda čak i do reke Biver ako bi uspeli da je nađu. Možda bi na obali mogli da nađu neko deblo i pomoću njega se niz vodu spuste do strugare za koju su čuli da negde postoji. Ljudi koji rade tamo zaštitili bih od Tipinsa i njegove bande, obzirom da su sa njima već u zavadi i to oko prava korišćenja zemljišta.

Kada je svanulo rendžer je primetio da se broj vukova povećao. Sada su čučali u nejednakom krugu, neko bliže, neko dalje i strpljivo čekali da se domognu plena. Čučali su nepomično, bez pokreta, žutih gorućih očiju upravljenih ka kamenom zaklonu, kao da čekaju da ljudi koji su se tamo sklonili učine prvi korak.

– Sneg više nije tako gust – rekao je Rajli uz uzdah. – Ali zato imamo drugu brigu. Vidite li ih, senatore?

– Da, sve mi je jesno.

– Oni nas čekaju i neće otići. Ako ne izađemo, napašće nas kad-tad. Ako pak krenemo napred, poći će za nama, čekati da se umorimo i onda nas dokrajčiti. Kao što vidite, nikako ne valja.

– Pa šta onda da radimo?

– Možda postoji tračak nade. Ako uspemo da se dočepamo šume i krenemo ka reci, možemo pokušati da se spustimo do logora drvoseča.

Njuman klimnu glavom.

– Odlična zamisao. Hjustone! Uostalom, sve je bolje od ovog prokletog čekanja... Da krenemo?

Oprezno su se udaljili od udubljenja u steni i čopor se razdvojio da ih propusti. Prešli su nekih stotinu metara kada je prvi vuk ustao i krenuo za beguncima. Uskoro su i ostali pošli njegovim primerom.

Rajli se zabrinuo. Hladan vetar koji je duvao sa vrha planine valjao je sa sobom oblake snežnog praha i prodirao do kostiju. Ako vukovi navale i on bude prinuđen da puca, vetar će preneti odjek do Tipinsovih ljudi i dovesti ih tačno do njih. Ako do tada budu živi, pomislio je, jer intimno nije verovao da će uspeti da prežive napad vukova. A do njega će sigurno doći...

Nakon određenog vremena naišli su na prilično strmu padinu bez ijedne stene ili drveta. Iz glatkog zaleđenog snega nije izvirivala nikakava prepreka, a bela glatka kora prostirala se do linije retkog kržljavog drveća na udaljenosti od skoro pola milje.

Rendžer je sve to pažljivo osmotrio, okrenuo se, pogledao vukove koji su ponovo seli i rekao – Čini mi se da ćemo se sankati, senatore. I to bez sanki!

Njuman ga nije čestito ni pogledao, a Hjuston Rajli ga je čvrsto prigrlio i povukao na klizavu, zaleđenu padinu. U prvim trenucima sve je išlo do-

bro; no, kora nije bila toliko debela tako da nije izdržala težinu dvojice ljudi. Pošto nisu mogli da kontrolišu kretanje begunci su se kotrljali niz brdo, dižući pri tome oblake sitnog suvog snega.

Trenuci su leteli i oni su najzada stigli do prvog kržljavog rastinja. Kroz oblake snega oko sebe Rajli je u magnovenju ugledao zelene grane crnogorice i ispružio ruke da ih uhvati. Prsti su mu se zakačili za nešto i on je svom snagom stisnuo šaku. Učinilo mu se da će mu jak trzaj iščupati ruku iz ramena, ali je uspeo da se zadrži.

Za njim se niz strminu sručila gromada snega i zatrpala ga. U trenutku se našao u potpunoj tišini, a onda počeo očajnički da kopa kako bi došao do vazduha. Izvukavši se iz gomile snega, grčevito se obazreo oko sebe i ugledao senatora koji je ležao pored jednog drveta. Brzo mu je prišao i nekako ga podigao, a zatim naslonio na stablo.

– Uspeli smo da se dočepamo šume – kazao je i nekoliko puta udario Klajva Njumana po obrazima. Tek tada je senator otvorio oči.

– Pa... pazi Hjustone... Iza tebe... – promucao je i krajnjim naporom podigao drhtavu ruku.

Rajli se okrenuo i ugledao čopor koji koji se približavao niz strminu, do trbuha u snegu, iskeženih zuba i zakrvavljenih očiju.Više nije bilo dvoumljenja i kolebanja. Morao je da puca u vukove pre nego što priđu suviše blizu.

Revolver je planuo i vuk predvodnik je zaskičao, a njegovo telo je zaoralo sneg pred sobom pre nego što je kotrljajući se, sletelo niz ostatak padine. Ali to nije zadržalo ostale koji nisu ni primetili smrt svog predvodnika, već su nastavili besomučno da jurišaju prema plenu. Ljut zbog ovoga, Rajli je još nekoliko puta pritisnuo oroz i svaki put kada bi teški „menstoper" zagrmeo oborio bi po jednog vuka zapenušanih čeljusti

– Pazi levo! – povikao je Njuman promuklo.

Rendžer se okrenuo i ugledao dve životinje kako, prikradajući se, prilaze sa leve strane. Hitro je pomerio iglu obarača na patron sa sačmom i opalaio. Bliža životinja istog trenutka se izvrnula zalivajući svojom krvlju belinu snega. I drugi je pao uz urlik, a zatim i treći i četvrti koji su krenuli za njima. Odmah zatim ostatak čopora ustremio se na njih režući, skičeći i otimajući se za što bolji komad plena. Rajli je sa žaljenjem konstatovao da je iskoristio poslednji metak sa sačmom i požurio da stavi kuršume u cilindar. Nije prošlo mnogo, a jedan koji je očigledno dobio najmanje, ustremio se prema njima. Prstima već ukočenim od hladnoće rendžer je nastavio da puca, a vuci da padaju urličući. U

jednom trenutku, četvorica poslednjih su zastala i zaurlala, preteći razjapivši čeljusti. No, nisu krenuli dalje. Šćućureni između raznetih komada tela njihove sabraće, pratili su zakrvavljenim očima svoje žrtve.

Opreznim, laganim pokretom Rajli je iz džepa izvadio nekoliko metaka i stavio ih u cilindar. Zatim je, isto tako lagano i ćutke prstima prešao preko rupa za metke u opasaču.

– Koliko metaka je ostalo? – upita Njuman koji je stajao još uvek naslonjen na drvo.

Rendžer uzdahnu.

– Kada napunim cilindar, sedam – odvratio je kratko.

Klajv Njuman je zagrizao injem pokrivene usne i pogledao prema padini na kojoj su sumorno zavijali vukovi šćućureni između lešina svoje sabraće. Činilo se kao da prizivaju u pomoć ostatak čopora.

X

Trejs Tipins se uzdigao u sedlu i povukao prema bradi krzneni okovratnik jakne. Napeto je osluškivao nakrivivši glavu na stranu.

– To su bili pucnji, siguran sam – rekao je obraćajući se ljudima. – I to dole u šumi, kako mi se čini. Ti si planinski lovac, Sajlase. Šta kažeš?

Krupni čovek sa uvijenom nogom lagano je klimnuo glavom.

– Meni se čini da je zvuk došao sa zapadne strane.

Tipins podiže obrve.

– Išli su brže nego što smo računali. Pitam se samo na koga Rajli puca...

– Mislim da su u pitanju vukovi.

– Da, to bi moglo biti. Zavijali su cele noći. Nadam se da će preživeti jer želim da ih dokrajčim svojim rukama! – obrecnuo se i poterao konja prema šumi koja se nalazila nešto niže od mesta na kome su logorovali. Morali su što pre naći Rajlija i Njumana pa makar ih izvlačili iz vučjih čeljusti.

A onda će on stupiti na scenu...

* * *

Holidej i Kileni su bili skriveni u gustom žbunju nedaleko od dvorišta ranča „Dabl T". Okolo je vladala tišina, a osim čoveka koji je u ograđenom prostoru hranio čopor gladnih pasa, ranč je izgledao pust. U dvorištu, stajama i drugim zgradama nije se videlo nikakvo kretanje. Koral za konje bio je skoro prazan, a vrata spavaonice otvorena.

– Mislim da većina kauboja sa ranča traga za mojim drugarom – dobacio je Holidej tiho.

Devojka nije odgovorila, ali je pokazala Doku prema stazi koja je povezivala kuhinju i spavaonicu odakle je dopro kratak blesak.

Dok je promrmljao neku kletvu jer je na vratima kuhinje ugledao punijeg čoveka sa keceljom koji je u ruci držao durbin.

– Primetio nas je! – ljutnuo se, a onda brzo doneo odluku. – Ti ostani ovde, a ja ću srediti obojicu!

Ne čekajući ni trenutka, mamuznuo je konja, izvadio pušku iz futrole i poterao konja prema dvorištu, bez obzira na kuvareve povike upozorenja čoveku koji je hranio pse. Ipak, ovaj ga je čuo i okrenuvši se levo – desno, odbacio posudu sa hranom za pse i hitro potegao kolt.

U istom trenu Holidej je prineo pušku ramenu i u trku opalio. Nije pogodio cilj, ali je kuršum odvalio nekoliko iverki sa drvene ograde: sitne čestice piljevine su ga zaslepile i on nekoliko trenutaka nije video ništa pred sobom. Sada je Dok još jednom opalio i pogodio čoveka u grudi. Bio je to Gibson koji se upravo vratio s planine. Tiho, gotov nečujno je jauknuo i pokušao da se održi na nogama hvatajući se za ogradu, no, bol je bio neidrživ i on je pokleknuo. Uplašeni psi počeli su da skiče i laju, ipak se ne usuđujući da priđu umirućem.

U međuvremenu, kuvar je uleteo unutra i vratio se noseći u ruci staru dvocevku. Tek što se promolio na vratima, prineo je pušku ramenu i nanišanio. Spazivši ga, Holidej je u deliću sekunde trzajem uzde skrenuo konja u stranu. Na taj način je zbunio protivnika jer mu je kao meta jednostavno izmakao.

Naravno, iskusni Džordžijanac je to i želeo. I dok je kuvar zbunjeno treptao, on se sagnuo i opalio držeći pušku ispod konjskog vrata.

Hitac je pogodio debeljka u rame i on se zateturao, a onda uz jauk pridržao za dovratak. Pokušao je da podigne pušku i uzvrati, ali jednostavno nije imao snage. Osetio je kako ga nešto vuče u dubinu i nije mogao da se odupre...

Videvši da je debeljko pao Holidej je zaustavio mrkova i odahnuo. Ako ima još nekoga na ranču onda je čuo pucnje i...

Nije ni završio misao, jer se začuo pucanj iz puške ispaljen negde prema zgradi. Hitro je pogledao u tom pravcu i video čoveka kako bez glasa pada kroz jedan od prozora na na tavanu. Okrenuo se i iza sebe ugledao Indijanku. Bila je u sedlu i laganim pokretom spuštala pušku koja se još dimila.

– Taman je nanišanio – kazala je kratko.

U tom trenutku začuli su se jauci sa trema. Znači, kuvar je još bio živ. Ništa ne govoreći, Dok je požurio tamo. Sjahao je i pokušao da nasloni ranjenog čoveka na zid.

– Hej, amigo, razdrmaj se malo!

Kuvar je nekontrolisano zanjihao glavom i zastenjao.

– Hajde, momče, trgni se! Potrebne su mi neke informacije.

Debeljko je otvorio jedno oko i hrapavo se zakašljao. Pogledao je Holideja, a onda Indijanku koja je malo dalje sedela na konju, ćutljiva i prava kao sveća.

– Vi... vi ste Holidej? – procedio je krkljajući.

– Da, ja sam taj. I nemam nimalo vremena za gubljenje. Gde su Tipins i ostali?

Čovek je teškom mukom podigao ruku i nejasnim pokretom pokazao u pravcu planine.

– Gore? – upitao je Dok. – Gde gore?

– Ne znam, mister... Časna reč... Znam samo da su gore... Tipins je pomenuo logor drvoseča. Pretpostavljao je da će Rajli tamo potražiti utočište...

Holidej je upitno pogledao Indijanku.Ona je nabrala obrve kao da razmišlja, a onda značajno klimnula glavom.

– Ako je imao sreće, možda je uspeo da se domogne reke i stigne do logora. Drvoseče bi ga u tom slučaju zaštitile od Tipinsa. Ali... do logora treba preći dug i težak put... Tako mi se čini...

– Ako je to uopšte moguće onda će Rajli uspeti – razmišljao je Dok glasno. – A šta se ovde događalo sa njima? – upitao je kuvara.

– Ne mučite me, mister... Umirem...

– Nećeš umreti. Uz malo nege preguraćeš ove rane. Previću te pre nego što pođemo, ali samo pod uslovom da mi kažeš sve što znaš.

Kuvar se zagledao u te čudne čelično sive oči koje su na neki čudan način ulivale sigurnost. Prekidan kašljem i bolovima, uspeo je da ispriča sve ono što se događalo na ranču. Rekao je i sve što je znao o Tipinsovoj mržnji prema Klajvu Njumanu.

– On... on neće odustati – završio je isprekidano. – Neće... nikako. Ništa na svetu ga neće sprečiti da se osveti.

– Ja ću ga sprečiti – dobacio je Holidej odlučno. – A sada budi jak, stari moj. Doneću tople vode i neko platno da te previjem – dodao je i ušao u kuću.

Mlada Indijanka je zamišljeno odmeravala ranjenika, a onda upitala – Ko je ubio Stjuarta, hotelskog službenika?

Ranjenik je napravio bolnu grimasu i pokazao rukom prema ogradi za pse.

– Gibson. Tipins mu je naredio.

Kileni je pogledala u tom pravcu, a onda sjahala i lagano krenula prema ogradi.

Kada je Dok izašao iznanađeno se osvrnuo tražeći je pogledom.

– Otišla je tamo... – prostenjao je debeljko. – Prema ogradi za pse...

U tom času začuo se lavež uznemirenih pasa. Već sledećeg trenutka

Kileni se pojavila u vidokrugu. Stajala je mirno, visoko podignutih ruku i čudno se smešila. U desnoj ruci je držala indijanski nož sa kratkom drškom, dok joj je iz leve visilo nešto crno i kosmato.

– Za ime božje – zavapio je kuvar skoro siv u licu. – Pa ona ga je skalpirala!

XI

Rajli i senator su sada bili u nešto boljem položaju, bez obzira na opasnost koja im je i dalje pretila. Nalazili su se u šumi gde sneg nije bio tako dubok, a na nekim mestima kočarali su po čvrstoj zemlji.

Rendžer je bio zabrinut shvatajući da su pucnji učinili svoje. Ništa nije govorio ali je znao da se potera može pojaviti svakog časa.

I bio je u pravu jer su Tipins i negovi ljudi već stigli na krvavo razbojište iznad ivice šume. Gonioci su se okupili posmatrajući ostatke mrtvih vukova razbacane svuda po snegu.

Tipins je neko vreme ćutke posmatrao prizor a onda rekao:

– Za ovo mu je trebalo mnogo municije.Vidite, ovaj par lešina je potpuno izrešetan i pokidan olovom.

– To je mogla da napravi samo krupna sačma koji upotrebljava taj prokleti rendžer – primetio je Sajlas.

– Da. To znači da im je ostalo samo malo municije, da su umorni i iscrpljeni.

– Evo tragova – dobacio je Sajlas pokazujući na prtinu u snegu.

Trejs se iskezi.

– Pošli su prema reci, što znači da ih imamo u šakama. Do vode nema drugog puta osim preko onog prevoja, a onda pravo dole. Dakle, nema čekanja. Krećemo! – dobacio je i mamuznuo konja.

Ostali su ćutke krenuli za njim.

Tipins se nije osvrtao, obuzet strahovitom željom da prvi ugleda begunce i uzme ih na nišan. Nije mario za Hjustona Rajlija, ali je želeo da se dočepa živog senatora i na svoj način mu presudi. Hteo je da čovek koji je odgovoran za smrt njegove braće kao i to što je sam dospeo u zatvor pati dugo i teško pre nego što ode na onaj svet.

Oko milju ispred njih dvojica ljudi su posrćući gazila niz padinu, bolje reći kroz dubok sneg na koji su iznenada naišli. Onda je kosina postala sve strmija i Rajli zabrinuto zastade. Ne, nije mogao da se nada da će na ovakvoj strmini i sa čovekom obešenim o vrat ostati na nogama.

Sem toga, u daljini je video šumu prošaranu žbunjem i sasvim malo snega koja se pružala sve do ivice jednog prevoja iza koga se teren ponovo spuštao naniže. Nije mogao da vidi predeo iza prevoja, ali je prime-

tio belasanje reke koja je vijugala kroz tamnozelene komplekse stoletnih zimzelenih šuma.

Znao je da će biti teško stići do reke ali je morao da pokuša.

Onda se prasak puške prolomio kroz planinsku tišinu i zrno se zarilo u sneg, na nekoliko metara od njega.. U snegu do pojasa mogao je samo da se zgrči i pogleda iza sebe.

– Do đavola! – procedio je nervozno. – Tipinsova banda!

Onda se začuo i drugi hitac posle koga je sledila prava kiša kuršuma.

Rajli je ubrzao korak koliko je to bilo moguće.

– U nevolji smo, senatore! – kazao j uz uzdah. – U ozbiljnoj nevolji...

– Ostavi me, Hjustone i pokušaj da se spaseš – zavapio je Njuman.

On ga je samo čvršće uhvatio i nastavio da hoda.

– Sada se ne rastavljamo i tačka! Treba što pre da nestanemo sa ove čistine. Možete li malo da hodate?

– Probaću... – odvratio je Njuman ispravljajući se.

Meci su ponovo zapraštali ali oni su žurno nastavili dalje...

Zato vreme Tipins i njegovi ljudi zapali su u neprilike. Naime, brzo su napredovali kroz sneg koji je konjima bio jedva do polovine nogu. Ali, iznenada se udoljica naglo produbila i iznenađeni konjanici su upali u duboke smetove. Uplašene životinje su se propele i zanjištale, ne znajući šta ih je snašlo. Tu su izgubili neko vreme pokušavajući da smire situaciju. To im je i uspelo pa su nastavili napred, polako ali sigurno smanjujući rastojanje koje ih je delilo od begunaca. Ipak, nisu mogli da napreduju onoliko brzo koliko su želeli jer im dubok sneg u udoljici nije tako nešto ni dozvoljavao.

Što se tiče Rajlija i Njumana, oni su konačno dospeli na čvrst teren pokriven tanjim slojem snega. Rendžer je pod čizmom osetio čvrstinu stene i posle nekoliko koraka se zustavio. Duboko je udahnuo vazduh pokušavajući da se izduva i povrati normalno disanje. Posle nekoliko trenutaka se potpuno smirio, prislonio cev revolvera na izdugnutu levu podlakticu. Naime, na snežnoj belini koritaste udoljice konjanici su predstavljali veliku i laku metu.

Tren kasnije njegov revolver je planuo i jahač pored Tipinsa je jauknuo i otkotrljao se iz sedla, grčevito se hvatajući za rame. Nakon sledećeg hica Tipinsov konj je ustuknuo, propeo se na zadnje noge i zbacio jahača dok mu je iz čela liptala krv. Što se tiče rančera, on je jedva uspeo da se otkotrlja u stranu i tako se spasi. No, pritom je ispustio pušku koja mu je ispala iz ruku i odletela negde u sneg.

Ostali su pripucali, ali više instinktivno i iz straha. Za to vreme Rajli

je oborio još jednog konja, a onda prekinuo paljbu. I dok je na snežnoj padini vladala zabuna, on je pomogao Njumanu da se uspravi i nekako krene. Sada su obojica koračala ka ivici prevoja nadajući se da sa druge strane neće biti tako strmo. Pošto je sneg bio plitak napredvali su brzo i bez problema.

Ali kada su stigli do prevoja i pogledali na drugu stranu rendžer se ohladio.

Ne, to nije moguće, pomislio je. Pa litica je padala skoro vertikalno do prvog ravnog ispupčenje negde oko sto pedeste metara niže, a zatim se spuštala još toliko do linije visokog zimzelenog drveća koje je zaklanjalo reku. Zadihan od uzbuđenja, umoran i promrzao, za trenutak je u očajanju sklopio oči. Klečao je na ivici ogromnog ponora i pitao se šta da radi. Jedino ispupčenje koje je kao bradavica štrčalo iz okomite litice bio je jedan uzan ispust zaklonjen blagom krivinom litice i to nekih petnaestak metara niže. Bio je uzan i kako se činilo, nije vodio nikuda.

U međuvremenu su se Tipins i njegovi ljudi pribrali i nastavili poteru.

– Izgleda da nam je ovo kraj, senatore – kazao je mali rendžer ozbiljno. – Pokušaću da povučem sa sobom onoliko nitkova koliko to budem mogao. Ali, ne garantujem da ću baš svaki put pogoditi – dodao je sa uzdahom i pogledao bandu koja se približavala. Za koji trenutak doći će na tvrdo tle, ali i prići nadomak menstoperu.

Video je da se jahači približavaju i pokušao da nađe oslonac za nogu. No, čizme su mu neočekivano propale kroz sneg i ostale da vise u vazduhu. Sve se desilo tako brzo i neočekivanoi da nije inao vremena da „vrati" ravnotežu. Grčevito je digao ruke uvis kao da želi za nešto da se uhvati. Osetio je kako ga je senator grčevito zgrabio, a zatim su obojica počela da padaju kroz vazduh povlačeći sa litice velike gromade snega.

Obojica su bili zatečeni tako da nisu stigli ni da reaguju.

Činilo im se da je sve gotovo.

XII

Reka Biver bila je zakrčena nagomilanim deblima iza kojih se stvorilo jezero dugačko oko pola milje u kome je voda lagano ali neprestano rasla. Na nekim mestima voda se prelila preko obale i razlila u ravnicu, nadirući kroz šumu i podrivajući korenje visokih stabala.

Strugara se nalazila neposredno iza široke okuke gde je reka sporije tekla i gde su plitke peščane obale omogućavale lak prilaz samoj vodi. Iznad tog mesta rečna matica bila je jaka kao i gore, kada je reka tekla

kroz planinu. Na putu od izvorišta do strugare bilo je nekoliko manjih vodopada, jedan niz „ozbiljnih" brzaka i dva manja, mnogo sporija. Nakon toga rečno korito je bilo sve dublje, a vodena masa prolazila je kroz već formiranu dolinu između obala obraslih gustom šumom. Za drvoseče je bilo sasvim prirodno da na takvom mestu seku drvo, očiste debla od grana i otkotrljaju ih do reke. Posle toga se tražilo malo veštine u upravljanju splavarskom motkom – i deblo bi se našlo u matici koja bi ga nosila do strugare na okuci, to jest, nekoliko milja dalje niz vodu.

No, desilo se nešto nepredviđeno kao što se dešava u svakom poslu. Ili je matica bila mnogo jača nego obično ili je vodostaj opao i učinio reku plićom nego što je trebalo. U svakom slučaju, matica je počela da zanosi stabla prema obali i iz svog toka ih tera u plićak. U prvom momentu to je ostalo neprimećemo, a onda su se debla nasukana u plićak toliko proširila da su za njih počela da se kače i ona koja su „mirno" plovila niz rečnu maticu. To se nastavljalo sve dok na jednom mestu nije došlo do potpunog zagušenja rečnog toka. Vest o tome stigla je na mesto seče suviše kasno i nije mogla da spreči da stotine okresanih balvana bude gurnuto niz vodu.

Nadzornik strugare se jedno vreme nadao da će debla koja velikom brzinom udaraju ovaj „čep" jednog trenutka uspeti da ga probiju. No, to se nije desilo tako da je za kratko vreme na jednom mestu stvorena gomila ogromnih debala koja je podsećala na skup bez reda naslaganih i izukrštanih šibica. Tako ogromna prepreka nije mogla da se ukloni ni na jedan drugi način već dinamitom. Naravno, drvoseče su tom pribegavale u krajnjoj nuždi pošto bi eksplozija prauzrokovala i mnoga dodatna oštećenja. Jer, dizanje uvis nagomilanih debala značilo je uništavanje građe, lomljenje mnogih sa mukom oborenih stabala što je zavisilo od količine postavljenog dinamita. Gotovo nijedan pravi drvoseča nije voleo to da obavlja jer je podrazumevalo uništavanje drveta sa kojim su radili ceo život.

Ali Šejn Vilson, nadzornik novoformirane drvne kompanije „Polson Pik" nije video drugi način kako da ukloni nastalu prepreku. S druge strane, bio je svestan da bi u slučaju miniranja u opasnost došla i sama zgrada strugare sa svim, uglavnom novim mašinama. Naime, niko sa sigurnošću nije mogao da kaže gde bi se sručilo desetine tona drveta kad jednom polete u vazduh.

Dok je Vilson razmišljao o svemu tome iz pravca strugare pojavila su se dva jahača. Spazivši ih u prvi

mah, nadzornik je ljutito opsovao. U ovom trenutku nije želeo da ima posla sa Tipinsovim ljudima...

Prošlo je samo nekoliko trenutaka i ljutnju koja mu se ocrtavala na licu zamenilo je iznenađenje. Naime, tek sada je video da je jedan od dvojice jahača... žena. I što je još intersantnije, ta žena je ličila na Indijanku.

Uspravio se i vešto namestio nogu u polučizmi na klizavo deblo i zakrilio oči šakama. Holidej i Kileni kretali su se prema njmu. Zato se u nekoliko koraka našao u plićaku i upitao – Šta se ovde događa?

Holidej ga odmeri.

– Tražino Tipinsa i njegove ljude.

Vilson se namršti.

– Nisu ovde. Uostalom, ko ste vi uopšte?

– To je dugačka priča – odvratio je Džordžijanac. – U svakom slučaju, nismo njegovi prijatelji.

Nadzornik je pogledao u Doka, a onda odmerio devojku.

– Vi ste iz hotela?

– Da, ali trenutno pomaže meni. Tipinsovi ljudi gone dvojicu mojih prijatelja. Jedan je ranjen, a za drugog nismo sigurni. Pobegli su od njega u Sijeru i kasnije došli na ideju da u vašem logoru potraže zaštitu.

Vilson stisnu usne.

– Čujte, mister. Sa Tipinsom ionako imam dosta sopstvenih neprilika i na želim nove.

– Šta to znači? Jeste li odlučili da ih prihvatite ili ćete ih odbiti ako se pojave i zatraže pomoć?

Nadzornik je pocrveneo.

– Ta dvojica se nisu pojavila. Bar za sada. Kažem vam da sam suviše zauzet i ne mogu da čekam da nekoga donese vetar. Treba da raščistim ovu zbrku na reci.

– Dobro... – odvratio je Džordžijanac oklevajući. – Ali ako se pojavi neko po imenu Rajli, a vi mu ne pružite pomoć... znajte da ću se vratiti da se osvetim.

Čovek se nakašlja.

– Nisam rekao da ću odbiti pomoć već da imam dovoljno svojih briga. Ali ako se vaš prijatelj pojavi, učiniću sve da mu olakšam.

– Drago mi je da to čujem – odvratio je Dok i pogledao prema nagomilanim deblima koja su su se nalazila na četvrt milje uzvodno. – Nameravate li da ih dignete u vazduh? – pitao je.

– Izgleda da ćemo morati – odvratio je Vilson nevoljno. – Biće potrebno puno dinamita.

– A zašto ne upotrebite nekoliko manjih punjenja?

Vilson nabra obrve.

– To nije bila praksa..

Dok odmahnu rukom.

– Video sam kako je u sličnoj situaciji jedan stari Francuz postavio šest malih mina. Aktivirao ih je i uklonio branu, a da nije bilo uništeno gotovo nijedno deblo.

– Znam, to ponekad uspeva. Ali ovoga puta ne bi moglo pošto su debla zbog pritiska potonula u vodu. Eksploziv bi morao da se postavi vrlo duboko.

– Postoji stari engleski način za podvodno miniranje. Oni su se dosetili da dinamit ili barut stave u bure i fitilj obmotaju u krug, sa unutrašnje strane bureta. Onda su zapalili fitilj i zatvorili bure čepom ili vodom. U buretu je obično bilo dovoljno vazduha da fitilj dogori do kraja.

Vilson živnu.

– Čujte, pa to i ne zvuči tako loše! – uzviknuo je. – Ako bih mogao da postavim dinamit dovoljno duboko... Par malih eksplozija pokrenulo bi branu.

– Ali morate da povežete burad da ne isplivaju – upozorio ga je Holidej. – Sem toga, potrebno je mnogo eksperimentisanja da bi se odmerila tačna dužina fitilja. Ako je suviše kratak onda... – zastao je i digao pogled ka nebu što nije tražilo dodatno objašnjenje.

– Oh, mister, možda ste mi dali odgovor koji sam tražio! I ne treba da brinete ako se vaš prijatelj pojavi. Tipins neće staviti svoje šape na njega, časna reč!

Dok je klimnuo glavom i počeo da okreće konja, ali je zastao ugledavši dvojicu konjanika koji su izjahali iz šume i punim trkom se uputili ka strugari. Mahali su iz sve snage i Vilson im je odgovorio na isti način.

– Šta se desilo, Flinte? – upitao je krupnog bradatog jahača koji se zaustavio ispred njih i radoznalo odmeravao Holideja i Indijanku.

– Bili smo gore uz reku i, kao što si rekao, motrili da ne dođe do zagušenja. Iznenada smo začuli puščanu paljbu... radilo se o odjeku pucnjave negde pri vrhu. I zamisli; dvojica begunaca borila su se protiv jedne grupe za koju bih rekao da su Tipins i njegovi ljudi. A onda...Nekako se desilo da su pali u provaliju.

Holidej se neprijatno trgao, a Vilson je zviznuo i pogledao ga je ispod oka.

– Žao mi je – kazao je tiho. – Izgleda da je sa vašim prijateljima svršeno. Provalija je duboka više od tri stotine metara. To je velika visina.

– Oh, ne, nisu pali do dna, Šejn – nastavio je Flint. – Nekim slučajem su se zakačili na jedan ispust, otprilike petnaestak metara ispod mesta odakle su pali. No, izgleda da se na obojicu sručila čitava tona snega. Ispust je zakrčen i ne mogu nigde da maknu.

– A šta je sa Tipinsom i njegovim ljudima? – kratko je zapitao Dok.

Čovek slegnu ramenima.

– Ostali su da stoje na vrhu i pilje niz liticu. Mi smo se izgubili pre nego što su nas primetili. Nalazili smo se na terenu za koji Tipins misli da pripada njemu. Pošto je Šejn naredio da ne pravimo gužvu, samo smo se sklonili.

Holidej oseti kako ga podilaze žmarci.

– Mislite da su još uvek živi? – upito je nestrpljivo.

Flint ponovo slegnu ramenima.

– Tamo gde su pali ima mnogo snega koji je ublažio pad. Ako su i ostali živi mora da im je vraški hladno.

– Može se iz doline nekako stići do ispusta?

Vilson i Flint se na trenutak neodlučno pogledaše.

– Ne znamo, mister – odvrati Flint iskreno. – Pošto je u pitanju Tipinsov teren nismo tamo zalazili. Ako postoji neka staza sa vrha ili iz doline onda samo on zna za nju. Zaista nam je žao...

Dok stisnu usne.

– Kako da dođem do tog mesta?

Vilson pokaza rukom uz reku.

– Pođite jedno sedam do osam milja uzvodno... Flinte, uputi ih na pravi put, a onda se vrati nazad. Dići ćemo u vazduh ovo zagušenje.

Holidej je klimnuo glavom u znak zahvalnosti i rukom dotakao obod šešira. Flint se hitro popeo u sedlo i on i Indijanka ćutke krenuše za njim.

XIII

– Hoću da znam da li su još živi! – prasnuo je Trejs Tipins besno dok je stajao na ivici provalije i buljio u kameni ispust petnaestak metara niže. Gomila snega koja je tamo pala verovatno je pokrivala Rajlijevo i Njumanovo telo. Mada nije znao da su begunci pali na ispust, Tipins je pretpostavljao da se desilo baš tako. Zato su još uvek stajali na ivici provalije i čekali da se ispod snega pojavi neki znak života.

No, ništa se nije događalo.

Tipins je postajao sve nestrpljiviji i sve ljući zbog toga što ga je puka slučajnost lišila zadovoljstva da svog starog neprijatelja umori laganom smrću.

Još neko vreme je mirno stajao, a onda naredio:

– Sajlase, daj konopac! Spustićeš se niz liticu!

Ovaj se trgao.

– Ne, ne ja, Trejse. Pa i sam znaš da mi je noga povređena.

Tipins lukavo zažmiri.

– Ti si doveo Rajlija na ranč, nije li tako? Da to nisi učinio, senator bi još uvek bio u kolibi! Zato ćeš sići dole i proveriti da li su živi ili ne.

Sajlas u trenu preblede.

– Sto mu gromova, Trejse, znaš da ne podnosim visinu. Hvata me vrtoglavica... I stvarno će mi smetati

ova noga. Boli kao da se raspada... Ako budem morao da se oslanjam na nju...

Trejs je podigao cev puške i uperio je u Sajlasovu glavu.

– Odmah uzmi konopac inače ću ti prosvirati metak kroz glavu!

Sajlas je bojažljivo odmerio ostale, ali ništa. Svi su delovali nekako tupo i pomalo zadovoljno što izbor nije pao na njih.

Videvši da mu nema druge, čovek se uputi prema konjima. Uzeo je svoje laso, a zatim sa najbližnje životinje skinuo još jedno.

– Trebaće više nego jedan, čini mi se – promrmljao je.

– Dobro, veži čvor – dobacio je Tipins cinično. – Visićeš na visini od oko tri stotine metara.

Sajlas ga oštro odmeri.

– Ne treba da me podsećaš! – obrecnuo se dok su mu ruke primetno drhtale. Zatim je proverio čvrstinu čvora i pogledao unaokolo tražeći povoljno mesto gde bi mogao da ga veže. Najzad je ugledao malenu stenu udaljenu oko četiri metra od ivice. Zavezao je konopac i isprobao čvrstinu na nekoliko načina, svestan koliko je to važno jer može da mu sačuva život.

– Imaš li revolver? – upitao je Trejs.

On klimnu glavom i pljesnu se po džepu jakne.

– Nemoj ga upotrebljavati ukoliko ne budeš primoran. Ako su živi potrudi se da to i ostanu jer mi takvi najviše trebaju. Učiniću sve što mogu da im otežam poslednje dane.

Sajlas je klimnuo glavom i pustio konopac pošto ga je prethodno zavezao sebi oko struka. Bacivši kratak pogled u provaliju koja je zjapila pod njim za trenutak je sklopio oči, ali je odmah usredsredio pogled na mali ispust pokriven snegom koji mu je bio cilj.

Tu negde nalazila su se dvojica begunaca koji bi, što se njega tiče, tamo slobodno mogli i da ostanu. Ako su još živi, smrznuće se. Ako nisu, mesto gde su ležali bilo je isto tako dobro za grob kao i svako drugo.

– Kreći! – povikao je Tipins i prenuo ga iz misli. Shvativši da nema izbora, Sajlas je duboko uzdahnuo vazduh i počeo da popušta konopac. Oslonjen na uže koje mu je lagano klizilo niz leđa, počeo je polako da se spušta odbijajući se nogama od litice. Njegova bolesna noga nije mogla da podnese teret pa mu se lice iskrivilo u bolnu grimasu. Trenuci su prolazili i on se zaustavio negde na polovini puta.

Pogledao je gore i odmah okrenuo glavu, jer je kretanje oblaka stvaralo utisak kao da se litica ljulja. Pogled nadole nije doneo nikakvo poboljšanje jer je konopac iznenada počeo da se vrti. Pokušao je da zaustavi obr-

tanje nogama, ali ga je strahovit bol u nozi naterao da jaukne.

– Spuštaj se, dovraga, šta si stao? – viknuo je Tipins i Sajlas je klimnuo glavom popuštajući konopac koji je držao u rukama. Lagano, stopu po stopu, klizio je kroz vazduh ka ispustu pod snegom.

Na tom mestu litica se blago krivila i Sajlas se spustio ispod krivine dolazeći na taj način u položaj da bolje osmotri situaciju. Ispust je bio pokriven snegom, ali... iznenada je spazio jednu ruku i nogu koje su virile ispod gomile. Pretpostavio je da je u pitanju senator ali nije bio siguran. U svakom slučaju, čovek se uopšte nije micao.

Za trenutak je zastao u vazduhu i lagano se okrenuo pokušavajući da vidi ima li nekog traga od Rajlija. I zaista... ugledao ga je na unutrašnjoj ivici. Druga ruka mu se nije videla, jer je verovatno bila pokrivena snegom.

Pogledao je uvis i povikao što je glasnije mogao.

– Izgleda da su mrtvi! Upola su zatrpani i ne miču se! Nijedan od njih!

– Siđi dole i uveri se da se ne varaš! – naredio je Tipins.

Uzdahnuo je i popustio konopac, a onda napregao svu snagu i skočio na nagomilani sneg. No, već sledećeg trenutka čvrsto je stisnuo konopac jer je osetio da sneg pod njim popušta. I zaista, ogromna bela gomila se sručila u ponor, a on se uhvatio za konopac, zaljuljao se tamo – amo i skočio na čvrsto tlo.

Već narednog trenutka prišao je bliže senatoru, kleknuo pored njega i rukama mu uklonio sneg sa glave i ramena. Morao je da proveri da li je senator živ ili ne. Iz poplavelih Njumanovih nozdrva začulo slabo šištanje. Sajlas se iznenađeno trže. Polako je uhvatio senatora, očistio sa njega ostatak snega i okrenuo ga na leđa.

Ustao je i uzevši konopac glasno zviznuo, a onda izvirio sa ispusta gledajući prema vrhu litice.

– Njuman je živ, ali ne verujem da će još dugo! – doviknuo je.

– Živeće dovoljno da ga dopremimo ovamo gore – odvratio je Trejs hladno.

Sajlas je odmahnuo rukom i vratio se na sigurniji deo ispusta. Prišao je mestu gde je pod gomilom snega ležao Rajli, ali iz daljine nije mogao da zaključi da li je živ, pošto mu je nakrivljeni šešir skrivao lice.

Bolno je uzdahnuo jer ga je ranjena noga strahovito zabolela. Zbog ovog čoveka morao je da rizikije život i spušta se u pakleni ponor. Svemu je sam kriv... Nije trebalo da ga dovodi da ranč. Pametnije bi bilo da ga je odmah likvidirao.

Onda mu se lice iskrivio u zloban osmeh. Podigao je nogu s namerom da potkovanom čizmom zgazi mlita-

ve, zgrčene prste koji su izvirivali iz snega.

– Odmah ću se uveriti da li si živ ili ne, mister... – promrmljao je sebi u bradu i spustio nogu.

A onda se gomila snega raspršila na sve strane i iz nje je iskočio Rajli držeći u desnoj ruci svoj divovski revolver.

Sajlas je kriknuo, ustuknuo par koraka i zbunjen Rajlijevim manevrom krenuo rukom prema opasaču. No, „menstoper" je već grmnuo i zrno je pogodilo bandita u vrat. Već sledećeg trenutka Sajlas se zaneo unazad, a samrtnički krik naprosto mu je zamro u grlu. Udar metka odbacio ga je sa ispusta i on je, okrećući se u vazduhu kao list, pao u dubok ponor.

Rajli se otkotrljao iz gomile snega i svom snagom se priljubio uz liticu. Sa vrha se začuo pucanj, a tane je okrznulo stenu i zarilo se u sneg. Od zvučnog i vazdušnog udara gomila snega se uz tutnjavu srušila na ispust. No, iskusni rendžer je ostao na svom mestu i sačekao da se sve smiri.

– Nećeš mi pobeći, Rajli! – začuo je odozgo poznati glas. – Ne možeš da siđeš dole, a ni da se popneš, prokletniče! Ako bude potrebno, čekaću te ovde dok se ne smrzneš ili dok ne crkneš od gladi!

Renžer nije hteo da se zamara i bilo šta da odgovara. Polako je otpuzao do mesta gde je ležao senator čije su noge ponovo zatrpane novom naslagom snega. Snažno je stisnuo senatorove ruke i izvukao telo ispod bele gomile. Istoga trenutka senator je bolno zastenjao. Sva sreća, bio je živ.

Istovremeno, ljutiti Tipins je okupio petoricu preostalih ljudi. Po njihovim licima video je da im je dosta, potere, hladnoće i gladi, ali to ga nije pokolebalo. Trejs Tipins nije bio čovek koji je mario za ono što drugi misle. On je pripadao onoj vrsti ljudi koje nazivaju tiranima: radio je šta je želeo i očekivao da drugi bespogovorno izvršavaju svaku njegovu zapovest.

– Ipak ćemo se dočepati one dvojice! – povikao je ljutito. – Moraju umreti sporo i mučno. Da li je to jasno?

Ljudi su ćutali oborenih pogleda. Dvojica su se nelagodno premestila sa noge na nogu, ali niko nije rekao ni reč.

– Ipak ćemo stići dole do ispusta! – nastavio je ohrabren tišinom koju je shvatio kao odobravanje. – Ne znam da li se neko od vas seća, ali na kraju ove litice postoji jedan zaobilazni put. Staza je uzana i opasna, ali njome možemo da stignemo do Rajlija i senatora. I mi ćemo to učiniti! Link, ti ostani ovde sa puškom. Ostali neka odmah krenu za mnom!

XIV

Prateći drvoseču Flinta u stopu, Holidej i Indijanka su daleko u dolini reke čuli odjek puščane paljbe. Naravno, nisu znali da je to hitac kojim je Rajli „počistio" Sajlasa sa ispusta posle koga je sledio Tipinsov plotun koji je on u svom nemoćnom besu ispalio niz liticu. Ali, mogli su da naslute da se radi o borbi između rendžera sa jedne i Trejsa i njegovih ljudi sa druge strane.

Flint je usporio i sačekao da mu sasvim priđu. Zatim im je rukom pokazao na klisuru obraslu visokim drvećem.

– Idite putem koji smo prosekli kroz šumu pa ćete naići na čistinu pored koje protiču brzaci. Tu smo stajali kada su oni ljudi pali u provaliju. Sada se nalazimo na istoj strani reke, ali ako mene pitate, mislim da do gore nema puta. No, ništa nije isključeno jer je Tipins suvereni vladar na tim prostorima i moguće je da su njegovi ljudi nešto napravili. Eto, toliko od nas.

Holidej klimnu glavom.

– Hvala vam na pomoći, Flinte. Odavde ćemo sami.

Simpatični Flint se blago osmehnuo.

– Treba da se vratim i pomognem Šejnu oko one naslage. Kao što ste videli, situacija na reci je prilično dramatična.

– Da, u pravu ste. U svakom slučaju, želimo vam sve najbolje.

– Takođe, mister. Voleo bih da oslobodite prijatelje jer znamo kakav čovek je Trejs Tipins. Doviđenja!

– Doviđenja, Flinte!

Holidej je podigao ruku u znak pozdrava posmatrajući nekoliko trenutaka kako se jahač udaljava. Onda se okrenuo i ispod oka odmerio devojku koja je bez reči zurila u zasenčenu klisuru. Znao je da ona misli samo na Trejsa Tipinsa i svoju osvetu. Dakle, ako je hteo da pomogne Rajliju i Klajvu Njumanu morao je da računa samo na sebe.

– Krenimo – dobacio je kratko i lagano mamuznuo konja.

Nije se osvrnuo jer je znao da je Kileni krenula za njim.

* * *

Na ispustu nije bilo ničega što bi Rajli mogao da iskoristi i naloži bilo kakvu vatru. Mesto je bilo ogoljeno, bez drveća, žbunja pa čak i bilo kakvog korenja. Stene je tu i tamo prekrivala mahovina, suviše mokra da bi mogla da gori.

Ovo nikako ne valja, pomisli rendžer.

Pogledao je u senatora koji je još uvek ležao bez svesti i drhtao. Iako je i sam promrzao do kostiju, uzeo

je senatorove ruke u svoje i protrljao ih koliko je jače mogao. Izgleda da je taj potez imao efekta jer se Njuman pokrenuo i otvorio oči.

– Hjustone, da li si to ti? – upitao je cvokoćući zubima.

– Da, ja sam, senatore.

– Oh, bože... Posle svega što se desilo očekivao sam da ću se probuditi u paklu.

Rajli pokuša da se nasmeši.

– Pa nekako smo se izvukli, ali ipak nije kraj. Nalazimo se na malom ispustu nekoliko stotina metara iznad reke.

– Zaista? I ostali smo živi?

– Tako izgleda. Samo, nevoljama se još ne nazire kraj.

– Kažeš nekoliko stotina metara... – ponovi Njuman lagano. – Gospode bože! Pa kako ćemo sići dole?

Renžer slegnu ramenima.

– Ne znam. Bacio sam pogled na onu stranu i video da se ispust pruža iza okuke litice. Nisam mogao da vidim da li se tu završava ili ne, ali moguće je da se nastavlja u neku kozju stazu. Ako je tako, možda bismo mogli da siđemo odavde.

– Znači, mislite da pođemo i vidimo na čemu smo?

– Tako nekako. Nema baš puno nade, ali... Sve je bolje nego da ostanemo ovde i čekamo metak. Šta kažete?

Njuman je neko vreme razmišljao.

– Pa... nisam baš oduševljen, Hjustone. Znam da sam slab i da te samo zadržavam. S druge strane, ne možemo ostati ovde i čekati da nas neko ustreli kao punjene ptice.

Rajli klimnu glavom.

– Tako je. Dakle, nema oklevanja! Krenimo odmah! – dobacio je i hitro prišao Njumanu pomažući mu da ustane.

Pažljivo su prešli preko ogromne gomile snega i pošli držeći se za stenu.

Kada su izašli ispod krivine litice, Rajli je pogledao gore. Da, bilo je baš kao što je i očekivao: čovek sa puškom sedeo je na ivici provalije i stražario.

Sekund kasnije, sam stražar je spazio begunce i hitro se mašio puške. Opalili su gotovo u isto vreme. Hitac je promašio Rajlija za neki santimetar i raspršio gomilu snega koja ih je zasula kao oblak.

Dok je brisao lice spreman da pripuca još jednom, Rajli je začuo tup udar. Odmah zatim spazio je kako telo pogođenog stražara leti u ponor, bez glasa, bez pokreta, raširenih ruku koja su na prvi pogled podsećala na krila nekog džinovskog orla.

– Još jedan protivnik manje – kratko je prokomentarisao rendžer.

Njuman je ćutke obrisao sneg sa lica i uzahnuo. Rendžer ih je ponovo izvukao iz čeljusti smrti.

Ćutke su nastavili dalje, stopu po stopu idući ivicom ispusta sve do mesta gde je staza nestajala iza krivine. Tu su zastali i Rajli je oprezno zavirio iza ugla.

Osetio je prijatnu klonulost kada je video da se staza iza okuke širi i kao zmija vijuga niz liticu, zavijajući naniže ka padini obrasloj gustom šumom. Bio je to dugačak put, ali put kojim se konačno moglo sići u dolinu, među ljude.

A to je značilo spas.

Ništa ne sluteći, Rajli je zadovoljno odahnuo. No, tek što se okrenuo da pozove senatora, pogled mu je privuklo neko kretanje. Okrenuo se i pogledao niz novootkriveni deo kozje staze.

Dva vuka su se lagano pela stazom baš prema mestu na kome je on stajao.

U trenutku mu se činilo da sanja. Odmah se setio krvavog obračuna sa čoporom i duboko udahnuo vazduh. Moram ostati hladan, rekao je sam sebi trudeći se da ne napravi nijedan suvišan pokret. Sada, na domaku spasa, neće me zaustaviti dva prokleta vuka, zaključio je spremajući se za akciju.

XV

Revolverski pucnji bili su za Holideja neka vrsta putokaza. Dok su jahali uzanim putem kojim je mogao da se kreće samo jedan konjanik, visoko drveće sklapalo je grane iznad njih tako da se činilo kao da se kreću kroz tunel. Sa njihove desne strane tekla je reka, grmeći dubokim koritom u svom brzom hodu kroz dolinu.

Izronivši iz šume, Dok je skrenuo prema reci i zastao na obali. Rukom zaklonivši oči od sunca, pogledao je uvis.

Na litici koja je stremila nebu pod oblake, razaznao je uzanu zmijoliki crtu koja se od podnožja penjala sve do vrha. I onda...?

Prosto nije mogao da veruje svojim očima!

Naime, na toj uzanoj crti ugledao je dva čoveka!

To su verovatno bili Rajli i senator, mada na toj daljini nije mogao da bude sasvim siguran. No, trenutak kasnije izvadio je durbin iz bisaga i uverio se da je u pravu.

– Grom i pakao! – procedio je. – Ono su zaista Rajli i senator! Rekao bih... I čini mi se da su na stazi ispred njih dva vuka! – dodao je ne ispuštajući dvogled.

Nije ni završio rečenicu kada je spazio kako Rajli diže revolver i cilja; sledio je blesak vatre iz cevi i jedan vuk se strovalio u ponor. Drugi je ostao da leži na stazi, ranjen, ali ne smrtonosno pogođen. Zastao mu je dah kada je video da je rendžer pošao napred udarajući vuka drškom revolvera, a zatim da trza ruku

pokušavajući da strese zver koja ga nije puštala držeći se čvrsto za rukav jakne.

Onda je Rajli ispustio revolver i potegao nož. Ne prezajući od mogućih ujeda počeo je da udara zver nožem sve dok nije izdahnula i poput vreće se sručila na stazu. Zatim ga je gurnuo u provaliju i obrisao krvave ruke.

Holidej se namrštio shvativši da je u pitanju očajnički poduhvat i da je njegov prijatelj toliko rizikovao jer ima veoma malo municije.

Istog trenutka Indijanka ga je nervozno povukla za rukav i prstom mu pokazala prema podnožju litice, odnosno šumi odakle je upravo izlazilo nekoliko konjanika. Naravno, bilo je jasno da su se uputili prema mestu gde je počinjao puteljak.

Dok je ponovo pogledao kroz durbin i trgao se.

– Tipins! – i nehotice je povikao.

– Vodi sa sobom još trojicu... Nameravaju da pođu uzbrdo. Hm... srešće Rajlija i senatora pre nego što ovi stignu do podnožja.

Devojka je već pošla napred, ništa ne govoreći. Da bi je stigao, malo jače je mamuznuo konja svestan da se bliži čas obračuna.

* * *

Nešto male dalje nizvodno kod strugare, Šejn Vilson je organizovao postavljanje eksploziva pod vodom onako kako mu je Holidej savetovao. Sada se i sam prisetio da je čuo kako je Britanska mornarica početkom devetnaestog veka na isti način upotrebljavala eksploziv dižući u vazduh neprijateljska postrojenja u ratu 1812. godine.

Zato je sa sobom poneo dugačke štapove kojima je nameravao da obeleži mesta za miniranje. Pre nego što se vratio na obalu zabio je između trupaca četiri takva štapa koje je kasnije lako mogao da pronađe.

Dok je u mokrim cipelama koračao po deblima Vilson se nekoliko puta okliznuo i umalo upao u vodu. To mi se ne sme desiti kada budem nosio burad sa upaljenim fitiljem, zaključio je zabrinuto, rešen da pri postavljanju dinamita bude mnogo, mnogo oprezniji.

Pošto se zagrejao pored vatre naredio je da se pripreme četiri burenceta. Zatim je zajedno sa ljudima postavio fitilj vodeći računa o svim Holidejevim savetima. Najviše je pazio na to da u buretu bude dovoljno vazduha kako bi fitilj dogoreo i aktivirao dinamit pričvršćen za dno.

Sa malo sreće sve mine će eksplodirati u kratkim vremenskim razmacima tako da će trupci isprečeni na dnu biti pomereni ili polomljeni. Tako bi cela gomila balvana krenula preko rečne okuke do mesta prihvatanja kod strugare.

Tako bi sama reka oslobođena prepreke svom snagom grunula napred kao što se dešava kada neko otvori branu. Naravno, moglo se desiti da u tom naletu voda poplavi deo strugare i stovarišta sa već isečenom građom, ali to je bio rizik sa kojim se moralo računati. Jedan od rizika da, ali u svakom slučaju najmanji i najpovoljniji.

XVI

Tipins nije nameravao da se stazom penje uzbrdo. Znao je da Rajli silazi puteljkom i da pri sebi ima malo municije. Stoga nije želeo da se sukobljava sa njim pretpostavljajući da bi se taj neustrašivi rendžer na uzanom ograničenom prostoru branio žustrije nego inače.

Posle kraćeg razmišljanja naredio je jednom od ljudi da krene napred.

Džošua Mičel je iznenađeno ustuknuo. Naravno, njemu se ta ideja nije dopala jer je znao kako su prošli ostali koji su se suprotstavili spretnom rendžeru. Zato je oklevajući zastao.

No, Tipins mu je munjevito prislonio puščanu cev u leđa.

– Polazi ili ću te izbušiti kao sito, Džošua! – naredio je glasom u kome se mogla prepoznati ozbiljna pretnja.

Čovek je klimnuo glavom i zabrinutog izraza lica lagano krenuo napred. Pomislio je kako bi bilo da s konjem skoči niz padinu i pokuša da pobegne. Trebalo se osoboditi tog ludog Tipinsa na svaki način.

I preostala dvojica ljudi izmenjala su uznemirene poglede pitajući se zbog čega je potrebno da učestvuju u ovoj ludoj avanturi. Ipak produžili su dalje, a kada su stigli do žbunja i gustog rastinja poslednji jahač je malo zastao, a onda naglo skrenuo u šumu. Onaj ispred njega, koji je sada nalazio na začelju nije bio tako brz. Naime, i on je skrenuo sa staze pokušavajući da pobegne, ali mu je konj nagazio na suvu grančicu koja je u tišini pukla kao prasak pištolja.

Istoga časa Tipins se munjevito okrenuo u sedlu, a oči su mu sevnule. Shvatio je šta čovek pokušava i bez oklevanja izvukao pušku i munjevito pritisnuo obarač. Nesrećni dezereter je pokušao da se maši pištolja, ali ga je Tipinsov metak pogodio ispod uha tako da je skljokao iz sedla kao mlitava vreća.

Računajući da je nastupio povoljan trenutak za bekstvo, Džošua je naterao konja da skoči niz stepenastu padinu sa desne strane puteljka. Držeći levom rukom uzde, desnom se mašio pištolja i preko ramena ispalio hitac prema Tipinsu. Ali, ovaj se instinktivno sagnuo dok je begunčev konj nastavio da se sulja niz padinu ostavljajući iza sebe oblake prašine. Ljut što je izgubio dragocen trenu-

tak, rančer je naterao svog konja da skoči za Džošuinim. Držeći pušku jednom rukom, ispalio je hitac i tane je okrznulo begunčevog konja po sapima. Uplašena životinja se propela i skoro zbacila jahača iz sedla, a onda jurnula u najbrži galop.

Shvativši da mu begunac može uteći, Tipinsa je uhvatio divljački bes. Zaboravljajući na trenutak Rajlija i senatora, snažno je mamuznuo konja i poterao ga napred.

Za to vreme Džošua se već dočepao šume i vrludajući između drveća gonio svog konja kao mahnit. Videvši da je njegov konj brži i spretniji, Trejs je ljutito opsovao. Ne, niko neće praviti budalu od njega, a pogotovu čovek koji je do juče bio samo kauboj na ranču. Takvo ponašanje se mora kazniti, brujalo mu je u ušima pa je još čvršće stisnuo uzde u potpunosti se koncentrišući na Džošuu.

* * *

Nedaleko od reke, Holidej i Indijanka su zastali da oslušnu šta se dešava.

U stvari, prvo su čuli pucnje, a sada sasvim jasno čuli topot kopita koji se približavao. Ka njima su dolazila dva konja u oštrom trku.

Trenutak kasnije ugledali su jahača koji je naprosto leteo, sagnut i glave priljubljene uz konjski vrat. U momentu kada je izbio iz šume čovek se okrenuo i ne nišaneći ispalio dva hica preko ramena.

Onda se pojavio i drugi konjanik koji je opalio iz puške; ovoga puta bio je precizniji i Džošuin konj se uz njisak srušio na zemlju. Iako je u pitanju bio samo tren i Dok i devojka prepoznali su u goniocu Trejsa Tipinsa.

Ništa ne govoreći. Indijanka je podbola konja petama i poterala ga prema rančeru. Ne primećujući ništa oko sebe, on je u trku napunio pušku i ispalio još jedan hitac na Džošuu koji se, ošamućen od pada, s mukom pridizao sa zemlje.

Tek posle pucnja Tipins je čuo topot kopita. Pogledao je ka Holideju i devojci i iznenađeno podigao obrve. Ipak, besno je opsovao i poterao konja na Džošuu. U neverovatnom besu gotovo ga je pregazio tako da je čovek ostao da leži bez svesti.

Ne zaustavljajući se, Trejs Tipins je preskočio nekoliko prepreka i jureći kao mahnit, poterao konja ka putu koji je vodio iz doline.

Holidej je poterao svog mrkova kroz proređenu šumu nastojaći da prečicom stigne do Tipinsa i onemogući mu bekstvo. No, Indijanka je letela još kraćom prečicom, prava kao statua, držeći u jednoj ruci napunjenu pušku.

No, Dok nije imao vremena da razmišlja o devojci. Jahao je brzo i sve više sustizao Tipinsa čiji je konj po-

čeo da posustaje, umoran od trke i dugog napornog putovanja kroz planinu. Kada su izbili na rečnu okuku iza koje se nalazila strugara, Holidej je skočio Tipinsu na leđa i oborio ga sa konja.

Obojica su napravila kratak luk kroz vazduh, a onda pljusnula u reku.

Od ledene vode Džordžijancu je zastao dah. Paralisan grčom trudio se da se pribere i izroni na površinu. Onda je osetio udar Tipinsovih kolena u trbuh i napipao ruke koje su kao kandže želele da se dokopaju vrata. No, uspeo je nekako da se izvije, ali je dobio snažan udarac u glavu. Tipins je još jednom snažno zamahnuo nogom i čizmom ga pogodio u rame.

Obuzet bolom, Holidej je potonuo dok je Tipins pokušao da ga dohvati za vrat i dokrajči ga. Pritom je za tren izronio da udahne vazduh i tako napravio najveću grešku.

Naime, od trenutka kada su pali u vodu Kileni je stajala na obali sa puškom u ruci i čekala. Sada joj se pružila idealna prilika pa je naništanila i bez razmišljanja opalila.

Tane je pljusnulo u vodu pored rančerovog lica i on je iznenađeno okrenuo glavu. Ludački razrogačenih očiju pogledao je oko sebe i spazio Indijanku u čijoj se ruci još dimila puška.

Kileni je ispalila još jedan hitac i on se okrenuo oko sebe kao ranjena zver. Metak ga je okrznuo po glavi i on shvati da mora nešto da preduzme. Onda je ugledao nagomilane trupce onog prokletog nadzornika Vilsona kako skače sa debla na deblo krećući se ka drugoj obali gde ga je čekala grupa drvoseča. Nije znao zašto to radi niti imao vremena da razmišlja.

Želeći da potraži zaklon od kuršuma nepoznate Indijanke, snažno je zaplivao prema trupcima. Krajičkom oka video je Vilsona kako maše rukama i nešto viče, ali na tom rastojanju i uz pljuskanje vode nije mogao da čuje šta nadzornik želi da mu kaže. Nastavio je da pliva i prišavši gomili trupaca ugledao je burence koje je iz gomile isplivalo na površinu. Nije znao otkuda burence tu niti ga je bilo briga. Doplivao je do gomile debala i sagnuo glavu jer mu je pored glave prozviždao još jedan kuršum.

Za to vreme Holidej je izašao iz vode i uspravivši se u plićaku, odmah se okrenuo zastavši da vidi šta Kileni cilja. Indijanka je odmerenim hodom išla obalom i pažljivo nišanila. Video je da Vilson nešto viče i tek onda ugledao Tipinsa kako, verući se preko brda stabala, pokušava da stigne do druge obale. Nekoliko metara dalje, ugledao je burence kako pliva u vodi.

Mora biti da ga Vilson nije dovoljno opteretio, pomislio je. No, nije

stigao bilo šta da uradi jer je puška u Kileninoj ruci planula, a trenutak kasnije kao da je cela reka uzdrhtala od zaglušujuće eksplozije. Nagomilana debla poletela su na sve stane, dižući sa sobom u vazduh čitave vodoskoke hladne, bistre vode i... raskomadano telo Trejsa Tipinsa.

Indijanka je podigla glavu prateći pogledom ostatke omrznutog čoveka kako lete uvis, a onda padaju u uskovitlanu, zamućenu reku. Tek što je telo pljusnulo u vodu prekrila ga je masa stabala koja su se kao bučan, nezadrživ talas valjala niz reku.

Na licu joj se mogao pročitati izraz zadovoljstva.

Holidej je glasno uzdahnuo dok mu je u ušima bubnjalo, a pred očima igrali svetlaci. Laganim korakom se uputio do mesta gde je ostavio mrkova, potapšao životinju po vratu i šapnuo mu nekoliko umirujućih rečenica.

U sledećem trenutku začuo je topot kopita i okrenuo se. Kileni je bila u sedlu i prolazeći pored njega, lagano digla pušku. I to je bilo sve. Već sledećeg trena pojahala je putem ka izlazu iz doline.

Okrenuvši se, Holidej se dohvatio za sedlo u nameri da zajaše. No, istog trenutka je iznenađeno zastao kada je u daljini ugledao konja sa dva jahača koji je lagano izašao iz šume. Naravno, odmah je prepozna Hjustona Rajlija i Klajva Njumana.

Podigao je ruku u znak pozdrava dok mu je na licu zaigrao osmeh sreće.

KRAJ

Srećni novogodišnji i božićni praznici!

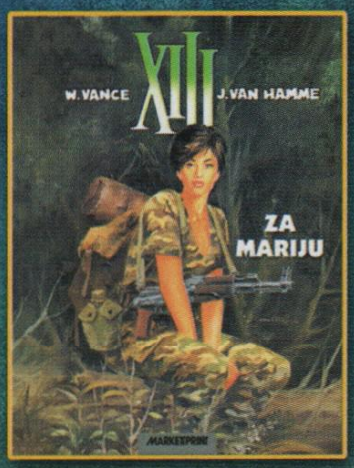

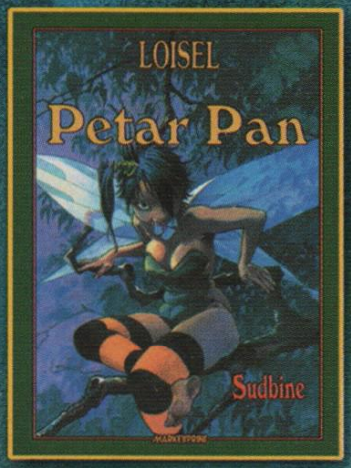

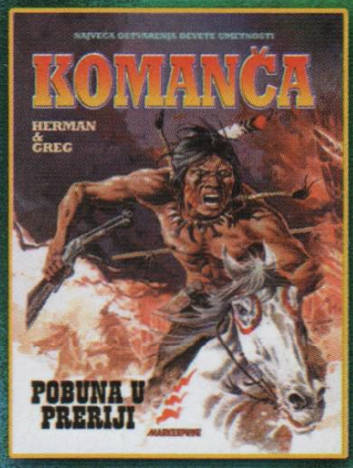

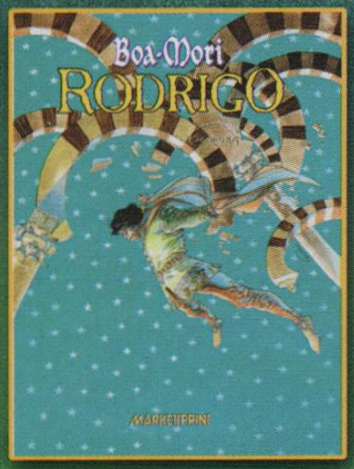

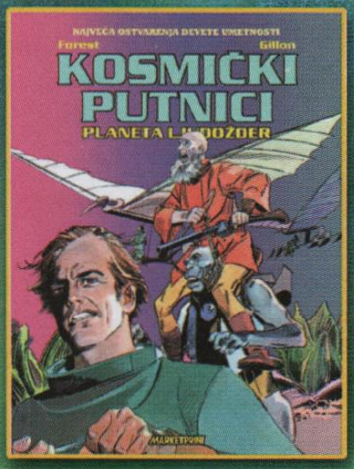

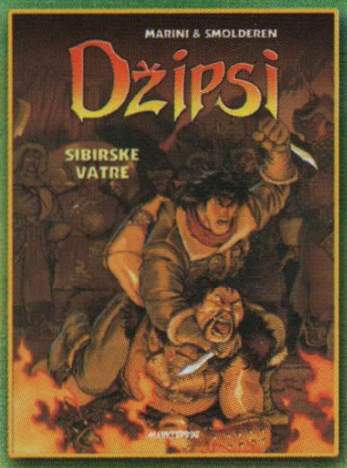

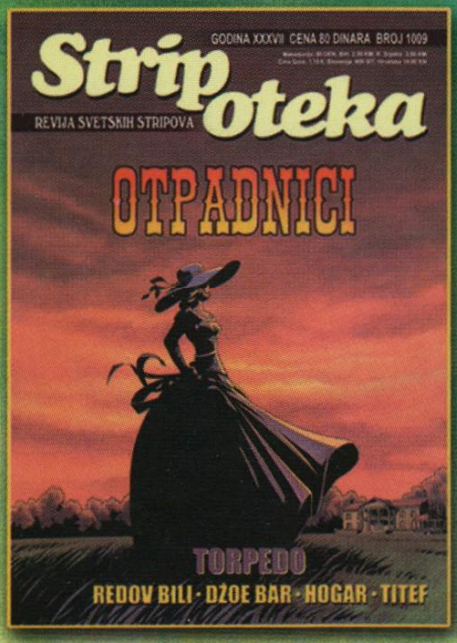

SVAKOG MESECA

KOMPLET: 40 SVESKI

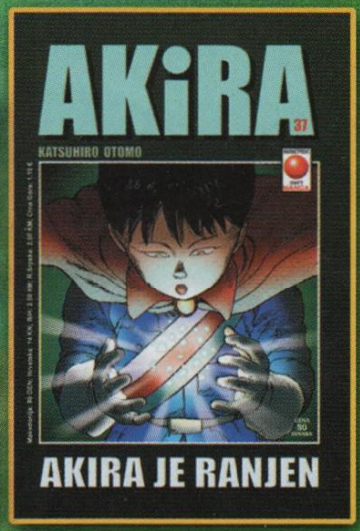

MARKETPRINT

POTRAŽITE NAŠA REDOVNA IZDANJA

informacije na telefon:
021 443 400

ISSN 0353-0000
00535
9 770353 000002